

Vợ Ơi, Theo Anh Về Nhà!

Contents

Vợ Ơi, Theo Anh Về Nhà!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23

Vợ Ơi, Theo Anh Về Nhà!

Giới thiệu

Kết hôn có gì thú vị??? Chẳng có gì thú vị! Vì thế Quan Tiểu Yến mới quyết định... kết hôn trước đây.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-oi-theo-anh-ve-nha>

1. Chương 1

Tôi khuấy khuấy cốc cà phê vô cùng đáng ghét trên tay, tiếng nhạc thanh nhã, u sầu thật khiến người ta buồn ngủ. Tôi dựa lưng vào ghế, lần nữa đánh giá người đàn ông ngồi đối diện với một ánh mắt ai oán. Vì bộ trang phục mang hình tượng thực nữ đang khoác trên người, tôi đành kìm cái ngáp xuống.

Từ trước đến nay tôi chưa từng cho rằng cà phê là thứ con người có thể uống, nhưng tôi thích thể nghiệm cái khoái cảm lãng phí cà phê. Thứ đồ khó uống chỉ có thể dùng để chà đạp và lãng phí... mặc dù cốc cà phê nhỏ trước mặt này đủ để tôi ăn mấy hộp sữa chua.

Người đàn ông đối diện vẫn nhìn tôi, biểu cảm khó đoán, có lẽ là nhìn ra được bộ dạng không kiên nhẫn

của tôi, cuối cùng anh ta cũng lên tiếng: “Vậy thì, nói một chút về cách nhìn của cô đối với chuyện phòng the nhé?”

Người đàn ông này quả nhiên không làm tôi thất vọng, lại nói về chủ đề vô vị thế này. Chống một tay xuống cằm, tôi đem vốn hiểu biết duy nhất của tôi đối với ngành nghề này ra nói: “Thị trường nhà đất[1] có chút mạo hiểm, đầu tư nên thận trọng.” Lúc đó tôi không hề biết rằng, cái anh ta nói là “chuyện phòng the”, chứ không phải là “thị trường nhà đất” mà tôi lý giải này.

Có lẽ sự mệt mỏi và buồn ngủ dẫn đến sai sót, trong khoảnh khắc, tôi nhìn thấy mặt người đàn ông kia “thoáng” xanh một chút, rồi trở lại bình thường. Anh ta dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ vào thân cổ, im lặng một lát, đột nhiên ngừng đầu nhìn tôi chăm chú, cất tiếng nói mà trong thoáng chốc khiến cho tôi thức tỉnh.

Anh ta nói: “Rất tốt, bây giờ bàn về hôn sự của chúng ta nhé!”

Tôi: “...”

Thiện tai, bây giờ tôi nên nói gì đây? “Anh có nhầm lẫn gì không đấy?”, “Như thế này có phải là hơi nhanh quá không?”, hay “Anh là thằng khốn nạn!” Bất luận là câu nào, dường như lực sát thương đều không đủ lớn đối với người đàn ông đang ngồi trước mặt mà tôi vừa mới quen biết chưa đầy nửa giờ đồng hồ này.

Thật không biết nên dùng loại biểu cảm gì để đối diện với anh ta, tôi đành trưng vẻ mặt vô hồn, than thở: “Đầu óc có vấn đề thì đừng có chạy ra ngoài đi xem mặt chứ...”

Lúc này anh ta đang uống cà phê, nghe thấy lời nói của tôi, không may bị sặc, thế là ho sặc sụa. Anh ta cầm giấy ăn lên lau miệng, thâm oán thán nhìn tôi một cái, muốn nói nhưng lại không nói ra lời bởi vì vẫn ho liên tục.

Tôi hả hê, muốn nói một câu: “Giả làm quý ông cũng không xong thì đừng có giả bộ nữa”, nhưng khi nhìn thấy lông mày anh ta hơi nhướn lên và ánh mắt trở nên mạnh mẽ, trong chốc lát tôi nuốt những lời đã đến bên miệng xuống... Bạn có thể lý giải thế này, con người tôi vẫn luôn lương thiện, không thích lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Anh ta ho xong, đột nhiên nói rất nghiêm túc: “Tôi biết cô cũng không muốn kết hôn.”

Câu nói này khiến tôi rất kinh ngạc, thứ nhất, anh ta biết tôi “không muốn kết hôn”. Làm sao mà anh ta biết được? Tạm thời coi là anh ta đoán đi... Thứ hai, anh ta biết tôi “cũng” không muốn kết hôn, vậy trừ tôi ra, còn có người không muốn kết hôn? Người này chắc là anh ta nhỉ, nếu không thì lời của người khác anh ta cũng không cần thiết phải liên hệ đến tôi. Ừm, chắc chắn là anh ta cũng giống tôi, bị người nhà ép kết hôn rồi.

Rất tốt, chúng tôi đều bị ép hôn.

Nghĩ đến đây, tôi tỏ ra thản nhiên. Cứ giống như khi chịu khổ một mình thì rất khó chịu, ảm ức, nhưng khi nhìn thấy người khác và mình chịu khổ giống nhau, lòng dạ hẹp hòi kia liền cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Đặc biệt khi người đó có điều kiện cao hơn mình không biết bao nhiêu lần, cứ ví dụ như vị ở trước mặt tôi đây. Tuy tôi chỉ là một cảnh củi thừa nhỏ, một thành phần nguy trí thức đô thị không nghề nghiệp, nhưng cơ bản vẫn biết nhìn người. Từ cách ăn mặc, lời nói, cử chỉ của người trước mặt cũng có thể nhìn ra anh ta được hưởng nền giáo dục tốt và có địa vị trong xã hội. Cứ coi như anh ta nguy tạo, vậy thì tên này cũng là một tên lừa đảo có tiền đồ, không cùng đẳng cấp với cảnh củi thừa như tôi cả ngày chỉ biết lo chuyện cơm áo gạo tiền.

Tâm lý của tôi rộng mở, thoải mái hẳn lên, thế là tôi cười cười với anh ta hùng dũng tiến lên, nói: “Đều là người lưu lạc chân trời cả.”

Anh ta lại không tiếp nhận ý tốt của tôi, chỉ lạnh nhạt nói: “Dù gì chúng ta đều không muốn kết hôn, sau khi kết hôn vừa hay có thể tự sống cuộc sống của mình, không làm phiền đến nhau, không quan tâm”, ngừng lại một chút, anh ta bổ sung, “trong đó bao gồm cả vấn đề tình dục.”

Loại người này đúng là ít gặp, xem ra là đã có ý trung nhân rồi, mà người nhà lại cực lực phản đối anh ta và ý trung nhân ở cùng nhau. Trong lòng tôi lập tức biên tập ra một câu chuyện tình yêu giật gân thê

lượng, hơi cảm động một chút, sau đó chẳng kiêng dè gì nhìn bộ dạng hời hợt thượng đẳng của anh ta, khẽ cười nói: “Anh không sợ tôi thấy sắc nỏ lòng, dù dỏ anh sao?” Khi nói câu này, tận đáy lòng tôi hơi đau một chút, cảm giác không sao nói rõ được.

Anh ta dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá tôi, sự hoài nghi đó hoàn toàn trần trụi, hoài nghi cơ cấu phần cứng của một cô gái. Tôi phần nộ rồi, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn đáp trả, tôi là mỹ nữ đấy!!!

Cuối cùng, anh ta nhìn đi chỗ khác, đúng lúc tôi cho rằng anh ta muốn thỏa hiệp thừa nhận tôi có thực lực này, anh ta lại lạnh nhạt khê hé cặp môi mỏng, một lần nữa làm tôi sững sốt.

Anh ta nói: “Tôi là gay.”

Lần này đến lượt tôi ho rồi.

Anh ta tốt bụng đưa giấy ăn cho tôi, tôi gạt tay anh ta, vừa tự mình rút giấy ăn lau miệng, vừa phần nộ nhìn anh ta. Bản thân mình là gay còn tìm con gái gạt mặt sao?

Biểu cảm của anh ta dường như cũng chẳng tốt đẹp gì, lạnh lùng nhìn tôi, không nói gì.

Tôi nghĩ có lẽ anh ta hiểu lầm rồi, thế là tốt bụng giải thích: “Tôi không hề có ý kỳ thị gay, chỉ là, ý, tương đối kinh ngạc, dù gì bọn anh cũng chỉ là thiểu số, khụ khụ, thiểu số thôi, cho nên có chút kinh ngạc thì cũng lý giải được.” Anh ta là gã gay đầu tiên tôi gặp, ít nhất là gã đầu tiên tôi biết là gay, lời nói này sao mà khó phát âm đến thế...

Anh ta gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán, sau đó vẫn lạnh nhạt, cứng rắn nói: “Quan tiểu thư đã không có thành ý kết hôn, vậy thì chúng ta không cần phải lãng phí thời gian nữa, tạm biệt.”

“Đứng lại.” Tôi ở phía sau gọi anh ta.

Anh ta dừng lại nhưng không quay đầu.

Tôi hăng giọng, nâng cao khí thế của mình: “Khi nào chúng ta đi đăng ký?”

Anh ta từ từ quay người lại, động tác đó, chệch chệch, giống như người máy. Khi nhìn thấy biểu cảm thay đổi một cách phức tạp trên mặt anh ta, tôi thấy vô cùng vui vẻ, thế là nhe răng cười với anh ta một cái. Tôi họ Quan, tên Tiểu Yến. Tuy tôi sinh ra ở một gia đình thuộc giai cấp công nông bình thường, nhưng mấy năm nhiệm đọc chủ nghĩa tiền bạc và chủ nghĩa quan liêu, nên đặc biệt thích người khác gọi tôi là Quan tiểu thư, như thế này, thật đầy khí thế!

Năm nay tôi hai mươi bảy tuổi, lứa tuổi hoa đã đơm rồi mà trái vẫn chưa kết. Tôi vẫn là một xử nữ già, khụ khụ, tuy tôi muốn gạt phăng cái mũ này đi, đáng tiếc là vẫn chưa có thời cơ thuận lợi. Khi mười tám tuổi, tôi coi xử nữ là vinh, không phải là nhục, nhưng bây giờ... Tuy tôi không coi xử nữ là nhục, nhưng như thế này thực sự cũng chẳng phải là một chuyện vinh quang.

Vốn dĩ cuộc sống của tôi bình lặng không sóng gió, đàn ông đối với tôi là một thứ có hay không cũng được. Đáng tiếc là, cùng với sự tăng dần của tuổi tác, bà mẹ nhiệt tâm, nhiệt tình, nhiệt huyết kia của tôi cuối cùng cũng đứng ngồi không yên, ngày ngày nước mắt tràn trề, đi qua đi lại trước mặt tôi, tuyên bố: “Khuê nữ con một ngày không kết hôn, mẹ con đây sẽ một ngày ăn không ngon ngủ không yên.” Tuy tôi rất hoài nghi không biết nước mắt của bà chảy ra bằng đường nào, nhưng cân nhắc chuyện cả ngày bị một lão thái thái truy đuổi tố khổ thế này cũng chẳng vui vẻ gì, tôi đành nhẫn tâm, quyết định đem gả mình đi cho xong.

Dù gì việc lấy chồng đối với tôi mà nói là một việc có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Cho dù không lấy được ai, cũng phải xem mặt cho có vẻ, làm giảm triệu chứng bệnh của lão thái thái kia, ít nhất thì cũng tiết kiệm được tiền mua thuốc nhỏ mắt.

Trước đó, một lần đang trên mạng, nhìn thấy bài viết xem mặt của một người đàn ông, bài viết xem mặt này rất đặc biệt, nội dung chủ yếu là một đồng đề trắc nghiệm, người ứng tuyển, ô không, những người xem mặt làm một lượt đề trắc nghiệm, đưa ra lựa chọn rồi gửi đến một hòm thư được chỉ định, sau đó đợi đối phương liên hệ với bọn họ. Tôi cảm thấy điều kiện của người đàn ông này rất tốt, lại hứng thú với những câu hỏi kia, thế là cũng tham gia cho thêm phần náo nhiệt, sau đó gửi đi, sau đó nữa thì quên bẵng đi sự việc này.

Sau này cũng thỉnh thoảng đi xem mặt, nhân tiện đo thử cường độ kháng mìn của đối phương một chút, cuộc sống cũng vô cùng vui vẻ.

Cho đến hôm qua, tôi nhận được một cuộc điện thoại, thông báo tôi có thể đi phỏng vấn, ồ không, xem mặt chứ.

Lúc này đến tên của đối phương là gì tôi cũng quên mất rồi, không thể không lật tìm bài viết đó xem lại một lượt.

Họ tên: Giang Ly. Tuổi: Ba mươi. Công việc: Kỹ sư. Phương thức liên lạc phía sau là một hòm thư, cũng chính là hòm thư gửi đáp án kia.

Ngoài tên ra, tôi cũng không có được tin tức gì khác, nói chính xác là tôi cũng không muốn biết thêm, dù gì tin tức giả trên mạng cũng đã tràn lan, tất cả đợi đến khi gặp mặt sẽ biết.

Tôi thừa nhận tôi rất vô vị, xem mặt vừa hay có thể giết thời gian. Vì vậy chỉ cần có thể đủ tiêu chuẩn cách tôi hai thế hệ thì tôi quản anh làm gì chứ.

Đương nhiên rồi, không phải lần hẹn nào tôi cũng đến, tiểu tử kia hôm qua gọi cho tôi, giọng nói rất dễ nghe, vậy nên tôi mới đến.

Thế là hôm nay liền có buổi xem mặt khiến người ta khóc cười không nổi này.

Sau đó còn có một kết quả khiến người ta càng dở khóc dở cười hơn.

Lúc này người đó đang nhìn tôi một cách khó hiểu, cẩn thận hỏi: “Cô chắc chắn?”

Tôi nhún nhún vai, hỏi ngược lại: “Đây chẳng phải là điều anh muốn sao?”

“Nhưng..., tôi chẳng cho cô cái gì cả.” Xem ra anh ta vẫn là một người biết nói đạo lý, tuy qua ánh mắt của anh ta tôi cũng đọc ra được là anh ta không thích tôi.

Tôi không quan tâm nói: “Tôi lại chẳng muốn được gì từ anh. Dù gì kết hôn với ai cũng không quan trọng, anh nói rất là đúng, sau khi chúng ta kết hôn, vừa hay không thể làm phiền nhau, hơn nữa tôi còn miễn được chuyện sinh con phiền phức.” Trong lòng tôi vẫn luôn tồn tại ý nghĩ này, con cái chính là chủ nợ của bố mẹ, người có con, cả đời này cũng đừng mong được sống yên ổn.

Anh ta cân nhắc một chút, nói: “Chuyện con cái, chúng ta có thể tìm người khác mang thai giúp.”

Tôi gật đầu biểu thị sự tán đồng: “Vậy anh tìm người khác, tôi chỉ phụ trách việc làm mẹ kế.” Mẹ kế khi tâm trạng không tốt có thể ngược đãi trẻ con, tôi ác độc thâm nghĩ.

Anh ta nhất thời không biết nói thế nào, nhưng tôi cũng nhìn ra sắc thái bất mãn trên mặt anh ta. Thế là tôi rất không đúng lúc lại hỏi: “Với điều kiện của anh, muốn lấy người vợ bù nhìn cũng không khó nh, huống hồ bây giờ có rất nhiều người là hủ nữ, rất mãn nguyện lấy gay.” Tôi không phải là hủ nữ, đây chỉ là điều tôi nghe nói.

Anh ta nhìn tôi với vẻ càng bất mãn, nhíu mày đáp: “Tôi chỉ muốn bớt chút phiền phức mà thôi.”

Thế nào mới có thể bớt chút phiền phức? Đương nhiên là tìm một người từ trước đến nay không hề quen biết lấy làm vợ, như vậy mới không để lộ cho bạn bè và người thân của anh ta một số sự tình nh? Tôi nghĩ như vậy, liền tự ình là thông minh. Hơn nữa nhiệt tình của đám hủ nữ với gay dường như đều rất cuồng nhiệt, bọn họ... chắc sẽ không hy vọng bị con gái đến làm phiền nh?

Nhưng tôi có một chút nghĩ không thông: “Vậy anh có thể tìm một người đồng tính nữ, như vậy là an toàn nhất, bảo vệ môi trường nhất.”

Anh ta nhìn tôi một cái tràn đầy thâm ý, cười nói: “Cái trắc nghiệm tâm lý cô làm kia, kết quả trắc nghiệm chính là cô có khuynh hướng đồng tính.”

Tôi: “...”

Cái trắc nghiệm tâm lý gì vậy!

Nhưng mà cũng phải nói lại, bắt đầu từ năm hai mươi ba tuổi, tôi chưa từng cho rằng đàn ông đáng tin cậy, chính vì như vậy, thà tìm một người đàn ông có khuynh hướng tâm lý giống mình, như vậy cũng có thể đoạn tuyệt hy vọng của mình đối với đàn ông. Tôi cảm thấy mình nghĩ như thế này thực sự là thông minh đến cực điểm.

Lúc này, Giang Ly dùng hai ngón tay phải vê vê cằm trầm tư một hồi, nói: “Hôm nay chúng ta kết hôn luôn nhé.” Ngữ khí đó, nghe giống như nói: “Hôm nay chúng ta cùng ăn một bữa cơm nhé!”

Thế là tôi cũng chỉ nhẹ nhàng trả lời: “Được thôi!” Ngữ khí còn nhẹ nhàng hơn ăn cơm.

2. Chương 2

Hôm nay là thứ Tư. Tôi vừa nghỉ việc nên không phải đi làm. Chỉ là không biết Giang Ly vì sao cũng không cần đi làm, lẽ nào anh ta cũng thất nghiệp rồi?

Chiếc xe BMW cuốn bụi đầy đường, dừng lại dưới lầu của tiểu khu nơi chúng tôi sống. Tôi bảo Giang Ly đợi trong xe, chạy hùng hục lên nhà lấy sổ hộ khẩu. Hôm nay mẹ tôi đi bệnh viện thăm di, vì vậy tôi cũng có cơ hội hành động. Vốn chẳng phải là tôi sợ mẹ phản đối chúng tôi kết hôn, lão thái thái đó mong có người lấy tôi còn chẳng được, xem ra Trư Bát Giới đến cầu hôn, bà ấy cũng sẽ vui mừng cho tôi vào bao đem tặng. Vấn đề quan trọng là, người lớn tuổi, các bạn đều hiểu rồi đó, không hiểu thì cũng xem qua phim ảnh, tiểu thuyết rồi nhỉ? Một đặc trưng của những người lớn tuổi chính là lời thôi, đặc biệt là phụ nữ. Nếu mẹ tôi biết rằng tôi có ý trung nhân (khụ khụ, tạm thời Giang Ly cũng coi là ý trung nhân của tôi chứ nhỉ), nhất định sẽ cùng cô đi thím mợ, các loại thân thiết của tôi đoán kết lại xem thái độ người đàn ông xui xẻo kia quay ba trăm sáu mươi độ không đường thoái lui, đến lúc đó chưa kịp kết hôn, đã ép người ta đến phát điên rồi, vậy thì sẽ không hay chút nào.

Thế là lúc này tôi ngang nhiên đi vào trong phòng ngủ của tôi và mẹ (tôi không dám ngủ một mình, toát mồ hôi), lục tìm trong tủ một lượt, cuối cùng cũng lật được cuốn sổ nhỏ nhỏ vô hồn kia. Trong đó có cả bằng tốt nghiệp các cấp của tôi, và các loại giấy chứng nhận vô cùng kỳ quái khác, thậm chí là cả giải thưởng ưu tú trong một cuộc thi biểu diễn cấp trường khi tôi học cấp một. Mẹ tôi là như vậy, kiểm soát giấy chứng nhận, theo cách nhìn của bà, xem ra cuốn sổ hộ khẩu này cũng là một giấy chứng nhận nhỉ? Hải hùng. Nhưng trong đồng hồ này, duy nhất không có giấy ly hôn của bà và bố tôi năm đó, nghĩ đến đây tôi không kìm nén được cảm giác buồn buồn, khê thở dài. Cho đến khi chuông điện thoại vang lên, truyền đến tiếng nói không kiên nhẫn của Giang Ly ở dưới lầu, tôi mới luống cuống thu dọn, cầm lấy sổ hộ khẩu lao xuống dưới.

Giang Ly vỗ vỗ vào vô lăng, trong ngữ khí có sự châm biếm: “Sổ hộ khẩu nhà cô cất kỹ thật đó.”

“Quá khen, quá khen!” Tôi nhét sổ hộ khẩu vào trong túi, lau mồ hôi, nói tiếp: “Được rồi, đến lượt anh... Nhà anh ở đâu?”

Giang Ly chẳng thèm nhìn, liền khởi động xe: “Không cần, tôi mang rồi.”

Tôi: “...”

Thiện tai, tiểu tử này luôn mang theo sổ hộ khẩu đi xem mặt? Thật đúng là một kẻ lạ lùng...

Hôm nay người đến đăng ký không nhiều, nên quá trình đăng ký kết hôn của chúng tôi diễn ra rất thuận lợi. Khi nộp tiền, lúc Giang Ly đang móc ví, tôi vấy một tờ hai mươi tệ trước mặt, cười hì hì nói: “Lần này tôi trả nhé!” Bữa cơm buổi trưa là anh ta mời, chúng ta không thể lợi dụng chiếm không của ai phải không?

Nhân viên kia nhìn nhìn Giang Ly, xem ra là động chạm đến tôn nghiêm của người đàn ông, anh ta sẽ không nhận tờ hai mươi tệ kia của tôi đâu. Ai biết được Giang Ly giơ tay ra, nói: “Được rồi, dù gì sau này cũng là người một nhà.”

Nhân viên kia có chút không hiểu, “xí” một tiếng vẻ khinh thường. Tôi đứng trước mặt, may mắn nghe được, không biết Giang Ly ở phía sau có nghe thấy không. Giang Ly à, xin lỗi, anh cứ để lão nương phô trương lần này nhé...

Rất nhiều năm sau, đối diện với sự sùng bái mù quáng của một thằng nhóc con họ Giang đối với người nào đó, tôi giận dữ bất bình, dạy dỗ thằng bé: “Bố con giỏi cái gì chứ, khi kết hôn chẳng phải là mẹ bỏ tiền sao...”

Sau khi từ chỗ đăng ký ra, tôi hít một hơi thật sâu, tự nói với mình: “Thoát khỏi chuyện chưa kết hôn, lại không thoát khỏi sự độc thân, đây thực sự là một kết cục viên mãn á...”

Giáng Ly nhìn tôi khinh bỉ, nói chẳng chút nương tình: “Cô thực sự là một cô gái kỳ quái.”

Tôi cười tủm tỉm: “Quá khen, quá khen, ít nhất tôi sẽ không mang sổ hộ khẩu đi gặp mặt.”

Giang Ly cũng không phản bác, quay người đi lấy xe, vừa đi vừa nói: “Lễ kết hôn của chúng ta là việc không thể tránh được, cô chuẩn bị cho tốt đi.”

Nhìn là biết anh ta không hy vọng phải tổ chức hôn lễ, nhưng chắc chắn không dám vi phạm mệnh lệnh của một vài người. Có thể đem con mình ép đến đường cùng thế này, trên thế giới này trừ mẹ tôi ra, tôi không nghĩ còn có ai khác.

Choáng! Tôi nhớ đến mẹ. Bây giờ có phải là nên nói cho bà biết chuyện kết hôn của tôi rồi không? Bỏ đi, có thể kéo dài thêm chút nào hay chút đó, dù sao cũng chẳng thể tránh được một trận cuồng phong bão táp. Đồng chí Giang Ly à, bản cô nương đây phải chịu áp lực quá lớn mới cùng anh kết hôn đó!

Giang Ly hỏi tôi có cần anh ta đưa tôi về nhà không, tôi xua xua tay nói không cần, tôi không về nhà.

Thế là anh ta dứt khoát chui vào trong xe, phóng vút đi như một làn khói.

Toát mồ hôi, câu “qua cầu rút ván” chính là nói anh ta!

Chỉ có như vậy, hai người cầm sổ hộ khẩu của mình, dứt khoát ai về nhà nấy tự tìm mẹ mình... Đương nhiên, tôi không về nhà, anh ta chắc cũng không đi tìm mẹ, lấy một ví dụ thôi mà, hì hì.

Tôi móc điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Hạp Tử.

Hạp Tử tên thật là Hà Tư^[1], hàng xóm của tôi. Tôi quen cô ấy từ hồi còn mặc tã (nói theo cách của Hạp Tử, thì cô ấy ở trong bụng mẹ đã quen biết tôi, toát mồ hôi). Hai đứa đều là bạn học cùng lớp từ tiểu học đến tận cấp ba, đến khi lên đại học, trường học của hai chúng tôi cũng là hàng xóm. Nếu tôi là con trai thì sớm đã là thanh mai trúc mã của cô ấy rồi.

Lúc này, Hạp Tử đang đi làm, không tiện nhận điện thoại, nên tôi gửi tin nhắn: “Bạn yêu quý, mình kết hôn rồi.”

Chưa đầy một phút sau, Hạp Tử gọi đến: “Tiểu Quan (cô ấy luôn gọi tôi thế này, hã hùng), cậu muốn kết hôn rồi? Sao trước đây không nghe cậu nhắc đến...”

Tôi cắt ngang lời cô ấy: “Cải chính nhé! Không phải là muốn kết hôn rồi, là đã kết hôn rồi, chú ý từ chỉ thời gian!”

Người bên đó giống như bị sét đánh trúng vậy, hồi lâu không có phản ứng. Tôi rất hài lòng với hiệu quả này, cần nhắc nếu như chuyện kết hôn chỉ thông thường là dọa Hạp Tử một chút, cuộc sống đó cũng vô cùng vui vẻ rồi.

Cuối cùng, Hạp Tử cũng tỉnh lại, hét lên: “Cậu nói cái gì, cậu kết hôn rồi?”

Suýt nữa tôi làm rơi điện thoại, toát mồ hôi, sự bùng phát này của Hạp Tử, sốc quá, giọng nói này, nếu như làm fan hâm mộ, cũng tương đối có tiền đồ nhỉ?

Sau này, Hạp Tử nói với tôi, lúc đó cô ấy đang họp, đành trốn ở dưới bàn gọi điện thoại và đã khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người, từ giám đốc đến nhân viên đổ dồn về phía cô ấy...

[1] Hà Tư và Hạp Tử (nghĩa là chiếc hộp) trong tiếng Trung phát âm giống nhau.

Canh cay thực sự là một món ăn ngon không gì bằng, vừa rẻ vừa ngon, có mời khách ăn đến nứt cả da bụng thì tôi cũng sẽ không phá sản, thứ đồ ăn ngon tuyệt như vậy. Khi Hạp Tử dường như dùng tốc độ cười Phong hỏa luân[1] chạy đến trước tiệm đồ ăn vặt bán canh cay tôi ngồi, tôi đang cầm một cuộn nắm kim châm, nhìn thấy cô ấy, vừa vẩy cuộn rau trắng trong tay bảo cô ấy ngồi xuống, vừa mỉm cười kiêu: “Xin lỗi bây giờ mình không thể nói chuyện.”

Hạp Tử tóm lấy cổ áo của tôi, kéo tôi dậy khỏi ghế, vừa kéo vừa hét: “Quan Tiểu Yến, cậu nói rõ ỉnh, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Giọng nói hiềm có như vậy, thu hút được vô số ánh mắt của người qua đường.

Tôi bình thần vút miếng nắm trắng xuống, rút giấy ăn ra lau miệng, sau đó kéo cô ấy ngồi xuống, nói rất nghiêm chỉnh: “Người trẻ tuổi à, độ dẻo dai tinh thần của cậu vẫn chưa đủ mạnh mẽ.”

Hạp Tử lúc đó vốn đã chẳng có tâm trạng đùa với tôi: “Đừng nói vậy với mình! Mình còn chưa hiểu rõ, cậu làm sao mà chẳng suy nghĩ đã kết hôn rồi? Mình quen biết cậu từ khi còn ở trong bụng mẹ, đến chuyện cậu có bạn trai lúc nào mình cũng không biết!”

Tôi cười: “Ai nói kết hôn nhất định phải có bạn trai?”

Hạp Tử nghe chẳng hiểu gì cả: “Cậu nói rõ ràng nguyên nhân gốc rễ ỉnh, một chữ cũng không được thiếu, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tôi háng giọng, đổi sang một loại ngữ điệu xa xăm: “Một tháng trước, trong một buổi tối trăng đen gió mát...”

Còn chưa kịp nói tiếp, tôi đã bị Hạp Tử đập ột cái vào đầu: “Cậu nghiêm túc ỉnh một chút!”

Thực ra tôi cũng không hề nói sai, chuyện kết hôn này vốn dĩ do bài viết chứng hôn một tháng trước kia. Thế là tôi vô cùng nghiêm túc đem nguồn gốc của sự việc nói với Hạp Tử, đương nhiên, đoạn Giang Ly là gay thì lược đi. Tuy giao tình giữa tôi và Hạp Tử đã tốt đến mức mặc chung một chiếc quần, nhưng chuyện này lại liên quan đến bí mật riêng tư của người khác, tôi không phải là không biết cân nhắc. Tôi chỉ nói cho cô ấy, tôi và Giang Ly thuộc loại tình yêu sét đánh không thể rời xa nhau (tự cảm thấy buồn nôn).

Hạp Tử nghe thấy câu chuyện của tôi, trợn trừng mắt, nhìn tôi vẻ không thể tin tưởng được, kinh ngạc than thở: “Hai người lần đầu tiên gặp nhau đã kết hôn rồi ư?”

Tôi gật đầu, trong xã hội thời buổi năng suất này, tốc độ chính là sức chiến đấu.

Hạp Tử lắc đầu, bất an nói: “Cậu cũng coi hôn nhân là trò chơi trẻ con quá cơ!”

Tôi ầm ức nhìn cô ấy: “Bọn mình trúng tiếng sét ái tình mà...” Tởm, đến chính mình cũng thấy nổi da gà. Thực ra tôi muốn nói là, hôn nhân đối với tôi mà nói, vốn dĩ chính là trò chơi trẻ con...

Hạp Tử rõ ràng tin lời của tôi rồi: “Tiếng sét ái tình cũng không thể không có lý trí thế này chứ. Mọi người đều nói, kết hôn là tổng hòa quan hệ xã hội của hai nhà, bây giờ đến lai lịch của anh ta, cậu cũng không biết, đã cùng anh ta đăng ký kết hôn rồi, cậu, cậu thật là bị tình yêu làm ụ mồm rồi...”

Tôi cúi đầu im lặng: “Là mình bị mẹ mắng ụ mồm thì có.”

Hạp Tử giơ tay về phía tôi: “Đưa giấy chứng nhận kết hôn đây ỉnh xem.”

Tôi ngoan ngoãn đưa ra.

Hạp Tử nhìn tấm ảnh trên giấy chứng nhận kết hôn, thái độ thay đổi, gật đầu nói: “Nhìn cũng không tồi. Anh ta cao bao nhiêu?”

Tôi lắc đầu: “Không biết, có lẽ cao hơn mình một cái đầu.”

Hạp Tử lại gật gật đầu, tiếp tục thẩm vấn: “Làm gì?”

Tôi: “Mình không biết, nghe nói là kỹ sư.” Sau này mới biết, kỹ sư cái đầu quỷ nhà anh ta ý...

Hạp Tử: “Kỹ sư cũng rất nhiều loại, anh ta không phải muốn thừa nước đục thả câu chứ? Anh ta lái xe gì?”

Tôi: “BMW, cụ thể là loại gì mình không nhìn rõ.” Chính xác là không nhìn. Anh ta lái xe gì thì liên quan gì đến tôi chứ? Ba chữ... “đừng sờ tôi[2]” kia cũng chỉ là không cẩn thận một chút đã đập đến trước mặt tôi rồi.

Hạp Tử: “Không phải là thuê chứ?”

Tôi: “...” Hạp Tử, cậu suy nghĩ kỹ lưỡng quá rồi đấy!!!

Hạp Tử chuyển giấy đăng ký kết hôn lại cho tôi, nói ý rất sâu xa: “Tiểu Quan, cậu đừng trách mình nhiều chuyện, mình sợ cậu bị người ta lừa, thời buổi bây giờ, kẻ lừa đảo kiểu gì cũng có.”

Tôi: “Cậu đổi cách xưng hô, mình sẽ không trách cậu.”

Một câu nói đối lại là ánh nhìn giận dữ của Hạp Tử.

Tôi đành đem ánh nhìn chuyển vào chỗ miến đang bốc khói, sau đó lau mắt nói: “Hạp Tử, cậu yên tâm, mình biết cậu muốn tốt ỉnh.”

Mắt Hạp Tử đỏ hoe, cô ấy vỗ vỗ vào vai tôi... Cô ấy rất thích kiểu này.

Tôi vừa há miệng thì nước mắt chảy ra: “Nhiều năm như vậy rồi, mình...” Tôi toát mồ hôi, chữa lợn lành thành lợn què, tôi thật sự không chịu thua kém.

Hạp Tử nắm lấy tay tôi, nghẹn ngào nói: “Thôi không nói gì nữa, nếu như anh ta dám có lỗi với cậu, người chị em này sẽ đi cạo đầu anh ta đầu tiên.”

Tôi cũng không biết vì sao, nước mắt ròng ròng, không thể thu lại được. Công hiệu của miến hôm nay sao mà lợi hại như vậy, chẳng nhẽ làm bằng ớt?

Vốn dĩ hôm nay là ngày tốt lão nương đây đi đăng ký kết hôn, mà hai kẻ ngồi lại ngồi trên ghế ôm nhau khóc nức nở!! Thiện tai!

3. Chương 3

Chỗ tiệm canh cay này bị tôi và Hạp Tử biến thành “buổi hồi tưởng tình hữu nghị của bạn học Hà Tư và Quan Tiểu Yến.” Chúng tôi lúc khóc lúc cười, lôi những chuyện xấu của nhau ra nói, còn uống cả bia, cho đến khi chủ quán đuổi người, mới quyến luyến không rời mà thanh toán rồi đi về.

Lúc đó tôi liền có cảm xúc, chúng tôi mới quen nhau hơn hai mươi năm, khi bóc mẽ đối phương đã có thể bóc mẽ đến tận nửa đêm, vậy đợi khi hai chúng tôi quen biết nhau hơn năm mươi năm hay sáu mươi năm, há chẳng phải là sẽ kể mất ba ngày ba đêm sao? Ngẫm nghĩ thấy thật kinh khủng.

Tôi nói cách suy nghĩ của tôi với Hạp Tử, ai biết được cô ấy lại xua tay một cái, nói ngọng nghịu không rõ: “Cậu đã kết hôn rồi, làm gì còn nhiều thời gian dành ỉnh nữa chứ? Nếu như bóc mẽ, cũng phải do cậu và anh chàng BMW của cậu bóc mẽ nhau chứ...”

“Anh ấy không phải tên BMW, anh ấy tên là Giang Ly.” Lòng thương cảm dư thừa của tôi vẫn không quên cải chính, tuy cái tên này cũng chẳng tốt hơn gì so với BMW, vừa nghe chỉ thấy như một người qua đường.

Lúc này Hạp Tử đại phát thi hứng, nghênh đón gió đêm hét: “Hỗ Giang Ly dữ Tích Chỉ hề, nhần Thu Lan dĩ vi bội[1], tên hay, tên hay!”

Quả nhiên rượu vào thường nói thật lòng, tôi sớm đã nhìn ra, trong tận xương cốt Hạp Tử thực sự là một thi nhân phong nhã vô cùng, nếu không thì cũng sẽ không đọc diễn cảm Ly Tao trong gió trời lồng lộng thế này.

Tôi liền chọc chọc vào bộ ngực của cô ấy, khinh thường nói: “Vậy sao anh ta không tên là Thu Lan? Cái tên đó tao nhã hơn nhiều!”

“Thu Lan là tên con gái.”

Tôi vừa muốn khen ngợi Hạp Tử vẫn còn tỉnh táo, đột nhiên phát hiện người vừa rồi nói câu này... là đàn ông?

Tôi hốt hoảng quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông đang đứng dưới ánh đèn đường phía sau lưng bọn tôi. Anh ta đứng ngược sáng, không nhìn rõ mặt, nhưng tôi vẫn có thể lờ mờ đoán ra anh ta là... Giang Ly?!

Thiện tai, tôi không uống say chứ...

Tôi dụi dụi mắt, cẩn thận nhìn lại anh ta, không sai, chính là Giang Ly. Thế là tôi ngượng ngùng chào hỏi: “Thật trùng hợp...”

Anh ta đi đến, ánh mắt vô tình mà như cố ý lướt qua ngón tay tôi vừa chọc Hạp Tử, nói dừng dừng: “Hóa ra cô quả nhiên có khẩu vị này, chẳng trách nhanh như vậy đã đồng ý kết hôn với tôi.” Gay và les, sự phối hợp tuyệt vời.

Tôi nhìn lại một chút vòng ngực cỡ D của Hạp Tử, lắc đầu nói: “Tôi cũng không có khẩu vị nặng đến thế này đâu, he he...”

Giang Ly nhìn Hạp Tử đang say như chết ở trong lòng tôi, nói: “Tôi đưa hai cô về nhà.” Ngữ khí rất khẳng định, cái loại không dễ để cho người khác làm trái ý này. Tôi thở dài, người đàn ông này... có chút mạnh mẽ đó...

Cũng tốt, tiết kiệm được tiền gọi xe, dù gì anh ta đã là chồng của tôi rồi, cần dùng thì dùng. Tôi vừa muốn ra về khách sáo một chút thì thấy Giang Ly nói với một người phía sau anh ta: “Cậu về trước đi.”

Lúc này tôi mới chú ý đến, hóa ra phía sau lưng anh ta còn có một người con trai. Tôi nghiêng cổ lên nhìn, lập tức mở to mắt, nói không ra lời.

Khốn nạn! Khốn nạn! Khốn nạn! Ông trời thật không công bằng!!! Vì sao người con trai kia nhìn bề ngoài còn xinh đẹp hơn tôi chứ... A a a a a...

Cặp lông mày xinh đẹp kia, cặp mắt long lanh kia, còn cả cặp môi khiến người ta muốn cắn ột cái kia, thêm vào đó là làn da không chút tì vết... Nếu không phải đã biết Giang Ly là gay, tôi nhất định sẽ cho rằng cậu ta thực sự là một cô gái giả trai...

Giang Ly có lẽ hiểu nhầm tôi rồi, lúc này anh ta lạnh lùng nhìn tôi, ngữ khí mang chút khinh bỉ: “Cô là loại mặn chày không kiêng, nam nữ đều ăn à?”

Tôi biết mình thất thố, thế là ngượng ngập ho một tiếng, cười nói: “He he he he, đâu có đâu có, tôi làm sao dám có ý chạm vào người của anh... cái đó, anh đang hẹn hò, vậy chúng tôi không làm phiền...”

Tôi còn chưa nói hết câu đã bị Giang Ly cắt ngang: “Đi thôi, phụ nữ lúc nào cũng dài dòng thế này.”

Tôi kéo Hạp Tử đi theo sau Giang Ly, chưa hết do dự quay đầu nhìn tiểu mỹ nam kia một cái, tuy đã cách một đoạn xa, không nhìn rõ biểu cảm của cậu ta lúc này, nhưng tôi vẫn cảm thấy trong cặp mắt mơ hồ đó lộ ra vẻ nóng bỏng và thù ghét?

Thế giới này tương đối hỗn loạn, tôi nghĩ nghìn chén không say như tôi đây, hôm nay thực sự là say rồi.

[1] Đây là hai câu trong bài từ nổi tiếng của Khuất Nguyên có tên là Ly Tao. Tạm dịch nghĩa là: Giang Ly và Bạch Chỉ toát ra mùi thơm thoang thoang, lấy hoa lan của mùa thu làm dây đai áo. (Giang Ly, Tích Chỉ, Thu Lan đều là tên các loài thực vật.)

Hôm nay là thứ Tư. Tôi vừa nghỉ việc nên không phải đi làm. Chỉ là không biết Giang Ly vì sao cũng không cần đi làm, lẽ nào anh ta cũng thất nghiệp rồi?

Chiếc xe BMW cuốn bụi đầy đường, dừng lại dưới lầu của tiểu khu nơi chúng tôi sống. Tôi bảo Giang Ly đợi trong xe, chạy hùng hục lên nhà lấy sổ hộ khẩu. Hôm nay mẹ tôi đi bệnh viện thăm di, vì vậy tôi cũng có cơ hội hành động. Vốn chẳng phải là tôi sợ mẹ phản đối chúng tôi kết hôn, lão thái thái đó mong có người lấy tôi còn chẳng được, xem ra Trư Bát Giới đến cầu hôn, bà ấy cũng sẽ vui mừng cho tôi vào bao đem tặng. Vấn đề quan trọng là, người lớn tuổi, các bạn đều hiểu rồi đó, không hiểu thì cũng xem qua phim ảnh, tiểu thuyết rồi nhỉ? Một đặc trưng của những người lớn tuổi chính là lời thôi, đặc biệt là phụ nữ. Nếu mẹ tôi biết rằng tôi có ý trung nhân (khụ khụ, tạm thời Giang Ly cũng coi là ý trung nhân của tôi chứ nhỉ), nhất định sẽ cùng cô đi thăm mộ, các loại thân thiết của tôi đoán kết lại xem thái độ người đàn ông xui xẻo

kia quay ba trăm sáu mươi độ không đường thoát lui, đến lúc đó chưa kịp kết hôn, đã ép người ta đến phát điên rồi, vậy thì sẽ không hay chút nào.

Thế là lúc này tôi ngang nhiên đi vào trong phòng ngủ của tôi và mẹ (tôi không dám ngủ một mình, toát mồ hôi), lục tìm trong tủ một lượt, cuối cùng cũng lật được cuốn sổ nhỏ nhỏ vô hồn kia. Trong đó có cả bằng tốt nghiệp các cấp của tôi, và các loại giấy chứng nhận vô cùng kỳ quái khác, thậm chí là cả giải thưởng ưu tú trong một cuộc thi biểu diễn cấp trường khi tôi học cấp một. Mẹ tôi là như vậy, kiểm soát giấy chứng nhận, theo cách nhìn của bà, xem ra cuốn sổ hộ khẩu này cũng là một giấy chứng nhận nhỉ? Hãi hùng. Nhưng trong đồng đồ này, duy nhất không có giấy ly hôn của bà và bố tôi năm đó, nghĩ đến đây tôi không kìm nén được cảm giác buồn buồn, khẽ thở dài. Cho đến khi chuông điện thoại vang lên, truyền đến tiếng nói không kiên nhẫn của Giang Ly ở dưới lầu, tôi mới luống cuống thu dọn, cầm lấy sổ hộ khẩu lao xuống dưới.

Giang Ly vỗ vỗ vào vô lăng, trong ngữ khí có sự châm biếm: “Sổ hộ khẩu nhà cô cất kỹ thật đó.”

“Quá khen, quá khen!” Tôi nhét sổ hộ khẩu vào trong túi, lau mồ hôi, nói tiếp: “Được rồi, đến lượt anh... Nhà anh ở đâu?”

Giang Ly chẳng thèm nhìn, liền khởi động xe: “Không cần, tôi mang rồi.”

Tôi: “...”

Thiện tai, tiểu tử này luôn mang theo sổ hộ khẩu đi xem mặt? Thật đúng là một kẻ lạ lùng...

Hôm nay người đến đăng ký không nhiều, nên quá trình đăng ký kết hôn của chúng tôi diễn ra rất thuận lợi. Khi nộp tiền, lúc Giang Ly đang móc ví, tôi vấy một tờ hai mươi tệ trước mặt, cười hì hì nói: “Lần này tôi trả nhé!” Bữa cơm buổi trưa là anh ta mời, chúng ta không thể lợi dụng chiếm không của ai phải không?

Nhân viên kia nhìn nhìn Giang Ly, xem ra là động chạm đến tôn nghiêm của người đàn ông, anh ta sẽ không nhận tờ hai mươi tệ kia của tôi đâu. Ai biết được Giang Ly giơ tay ra, nói: “Được rồi, dù gì sau này cũng là người một nhà.”

Nhân viên kia có chút không hiểu, “xí” một tiếng vẻ khinh thường. Tôi đứng trước mặt, may mắn nghe được, không biết Giang Ly ở phía sau có nghe thấy không. Giang Ly à, xin lỗi, anh cứ để lão nương phò trợ lần này nhé...

Rất nhiều năm sau, đối diện với sự sùng bái mù quáng của một thằng nhóc con họ Giang đối với người nào đó, tôi giận dữ bất bình, dạy dỗ thằng bé: “Bố con giỏi cái gì chứ, khi kết hôn chẳng phải là mẹ bỏ tiền sao...”

Sau khi từ chỗ đăng ký ra, tôi hít một hơi thật sâu, tự nói với mình: “Thoát khỏi chuyện chưa kết hôn, lại không thoát khỏi sự độc thân, đây thực sự là một kết cục viên mãn á...”

Giang Ly nhìn tôi khinh bỉ, nói chẳng chút nương tình: “Cô thực sự là một cô gái kỳ quái.”

Tôi cười tủm tỉm: “Quá khen, quá khen, ít nhất tôi sẽ không mang sổ hộ khẩu đi gặp mặt.”

Giang Ly cũng không phản bác, quay người đi lấy xe, vừa đi vừa nói: “Lễ kết hôn của chúng ta là việc không thể tránh được, cô chuẩn bị cho tốt đi.”

Nhìn là biết anh ta không hy vọng phải tổ chức hôn lễ, nhưng chắc chắn không dám vi phạm mệnh lệnh của một vài người. Có thể đem con mình ép đến đường cùng thế này, trên thế giới này trừ mẹ tôi ra, tôi không nghĩ còn có ai khác.

Choáng! Tôi nhớ đến mẹ. Bây giờ có phải là nên nói cho bà biết chuyện kết hôn của tôi rồi không? Bỏ đi, có thể kéo dài thêm chút nào hay chút đó, dù sao cũng chẳng thể tránh được một trận cuồng phong bão táp. Đồng chí Giang Ly à, bản cô nương đây phải chịu áp lực quá lớn mới cùng anh kết hôn đó!

Giang Ly hỏi tôi có cần anh ta đưa tôi về nhà không, tôi xua xua tay nói không cần, tôi không về nhà.

Thế là anh ta dứt khoát chui vào trong xe, phóng vút đi như một làn khói.

Toát mồ hôi, câu “qua cầu rút ván” chính là nói anh ta!

Chỉ có như vậy, hai người cầm sổ hộ khẩu của mình, dứt khoát ai về nhà nấy tự tìm mẹ mình... Đương nhiên, tôi không về nhà, anh ta chắc cũng không đi tìm mẹ, lấy một ví dụ thôi mà, hì hì.

Tôi móc điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Hạp Tử.

Hạp Tử tên thật là Hà Tư[1], hàng xóm của tôi. Tôi quen cô ấy từ hồi còn mặc tã (nói theo cách của Hạp Tử, thì cô ấy ở trong bụng mẹ đã quen biết tôi, toát mồ hôi). Hai đứa đều là bạn học cùng lớp từ tiểu học đến tận cấp ba, đến khi lên đại học, trường học của hai chúng tôi cũng là hàng xóm. Nếu tôi là con trai thì sớm đã là thanh mai trúc mã của cô ấy rồi.

Lúc này, Hạp Tử đang đi làm, không tiện nhận điện thoại, nên tôi gửi tin nhắn: “Bạn yêu quý, mình kết hôn rồi.”

Chưa đầy một phút sau, Hạp Tử gọi đến: “Tiểu Quan (cô ấy luôn gọi tôi thế này, hời hợt), cậu muốn kết hôn rồi? Sao trước đây không nghe cậu nhắc đến...”

Tôi cắt ngang lời cô ấy: “Cải chính nhé! Không phải là muốn kết hôn rồi, là đã kết hôn rồi, chú ý từ chỉ thời gian!”

Người bên đó giống như bị sét đánh trúng vậy, hồi lâu không có phản ứng. Tôi rất hài lòng với hiệu quả này, cân nhắc nếu như chuyện kết hôn chỉ thông thường là dọa Hạp Tử một chút, cuộc sống đó cũng vô cùng vui vẻ rồi.

Cuối cùng, Hạp Tử cũng tỉnh lại, hét lên: “Cậu nói cái gì, cậu kết hôn rồi?”

Suýt nữa tôi làm rơi điện thoại, toát mồ hôi, sự bùng phát này của Hạp Tử, sốc quá, giọng nói này, nếu như làm fan hâm mộ, cũng tương đối có tiền đồ nhỉ?

Sau này, Hạp Tử nói với tôi, lúc đó cô ấy đang họp, đành trốn ở dưới bàn gọi điện thoại và đã khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người, từ giám đốc đến nhân viên đổ dồn về phía cô ấy...

4. Chương 4

Mẹ tôi đón lấy tờ giấy chứng nhận kết hôn, vừa lật vừa oán trách: “Đứa con gái này, sao mà tùy tiện lấy đăng ký kết hôn của người khác đi... nếu như con cũng có một cái chắc...” Nói đến đây, bà bỗng im bặt.

Tôi cúi đầu thật thấp, không dám nhìn bà.

Một giây, hai giây...

Bà lẽ mề không cho tôi chút phản ứng, tôi đành ngẩng đầu nhìn xem có phải bà bị người ta điểm huyết rồi không, sao lại một chút âm thanh cũng không có.

Thần kinh của lão thái thái không so được với người trẻ, rốt cuộc vẫn chậm chạp hơn một chút. Khi tôi ngẩng đầu, nhìn thấy bà run rẩy cầm cuốn sổ đỏ kia, mỗi một tế bào trên cơ thể từ trên xuống dưới dường như đang run lẩy bẩy.

Bà ấy tốt xấu gì cũng là mẹ ruột của tôi, nên tôi vô cùng hiếu thuận, kéo tay bà, không khỏi lo lắng nói: “Mẹ, mẹ không cần phải vui mừng đến mức này chứ?”

Mẹ tôi cuối cùng cũng phản ứng lại, cầm cuốn sổ đỏ trực tiếp đập lên đầu tôi, ác độc quát: “Tao không phải là mẹ mày!”

Tôi cầm giấy chứng nhận kết hôn, nhào đến chỉ vào bức ảnh trong đó, tài cán nịnh bợ phát huy cực độ: “Mẹ, mẹ xem, đây là con gái mẹ, đây là con rể mẹ, không phải mẹ vẫn luôn mong gả được con đi sao?”

Mẹ gạt phăng tay tôi, nước mắt bỗng chốc chảy xuống. Tôi ở bên bà lâu như vậy, biết rõ nước mắt của bà, làm sao có thể nói khóc là khóc ngay chứ...

Lúc này, mẹ kéo vạt áo của tôi lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Nhưng mà con chẳng nói gì với mẹ, cũng chưa đưa nó đến chào hỏi, đã đi đăng ký kết hôn rồi. Mẹ có còn là mẹ của con không...?”

Tôi vỗ nhẹ vào lưng bà, an ủi: “Con làm thế này chẳng phải là muốn ẹ một bất ngờ sao?”

Năng lực tiếp nhận và năng lực thích ứng của mẹ tôi so với những người cùng tuổi trong cả cuộc đời của bà, coi như hơn mức bình thường. Bà lau nước mắt, cướp lại giấy chứng nhận kết hôn của tôi, nhìn ảnh Giang Ly một chút.

Sau đó, mẹ tôi đặt câu hỏi: “Cậu ta cao bao nhiêu? Làm gì? Lái xe gì? Có nhà không?”

Tôi nhìn mẹ, vô cùng nghiêm túc nói: “Mẹ, xem ra Hạp Tử mới là con gái ruột của mẹ nhỉ?” Câu hỏi của họ gần giống nhau!

Bà đập vào đầu tôi, không kiên nhẫn nói: “Con nói linh tinh gì vậy, mau trả lời mẹ!”

Tôi đành đem những lời lúc nãy đã nói qua với Hạp Tử, nói lại với mẹ tôi.

Mẹ tôi xem xét kỹ khuôn mặt đẹp trai của Giang Ly, tự nói với mình: “Không phải một tên lừa đảo chứ?”

Thiện tai, Hạp Tử nhất định là con gái ruột của bà!!!

Tôi kìm lại sự kích động, kéo vạt áo bà, làm nũng nói: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, cứ coi như bị lừa, cũng là con lừa anh ta.” (Nhìn vào nhan sắc cũng đủ biết, lau mồ hôi.)

Mẹ tôi cũng gật đầu, biểu thị đồng ý với quan điểm của tôi: “Cũng đúng. Nhưng điều kiện của cậu ta tốt như vậy, làm sao lại để ý đến con nhỉ?”

Tôi: “...”

Tôi: “Mẹ, chúng ta đi làm giám định huyết thống đi!”

Mẹ tôi rõ ràng đang suy nghĩ, không nghe thấy đề nghị vô cùng có tính kiến thiết này của tôi. Bà xoa xoa tờ đăng ký kết hôn của tôi, ngửi khí bay bổng: “Con gái à, sao mà mẹ vẫn cảm thấy không thể tiếp nhận được?”

Tôi nghịch tay mẹ, hỏi: “Lại sao vậy? Con chọn ẹ một người con rể tốt như thế này, còn không hài lòng sao?”

“Không phải!” Giọng của lão thái thái rất hoảng hốt. “Mẹ chỉ cảm thấy, việc này sao có thể nhảy cóc như thế này chứ?”

“Mẹ, mẹ xem, tình cảm thực sự có thể bồi đắp được, những người đàn ông có tiền, độc thân chẳng phải có đầy đường, khó khăn lắm chúng ta mới tìm được một người, chẳng phải cần nhanh chóng xuống tay giành thế mạnh trước sao? Lẽ nào đợi bọn yêu ma quỷ quái khác đến cướp anh ta đi, đến lúc đó chúng ta đến canh cũng chẳng có mà húp!” Tôi giải thích cho lão thái thái một cách rất sinh động.

Mẹ tôi yếu ớt nói: “Mẹ không ngờ, con có thể giác ngộ như thế này.”

Tôi: “Cái đó, khụ khụ, he he he...”

Mẹ tôi bỏ qua điều không nói lên lời của tôi, rồi tự nói với mình: “Nhưng mà, con rể bảo bối của mẹ làm sao mà lại bị con nói thành một nồi canh xương sườn chứ?”

Con rể, bảo bối, của mẹ?

Bởi sự kích thích của một tờ giấy chứng nhận kết hôn nhỏ bé, đêm đó mẹ tôi mất ngủ. Hậu quả của việc bà mất ngủ chính là, con gái bà bị nướng thành bánh quy, lật bên nọ đảo bên kia, muốn ngủ cũng chẳng ngủ được. Lão thái thái cứ hỏi tình hình của Giang Ly, mỗi câu ít nhất được lặp lại mười lần, tôi bị làm phiền đến mức bực mình, hướng hồ tôi với anh ta mới chỉ gặp nhau hai lần, chuyện liên quan đến anh ta làm sao có thể biết nhiều như vậy. Tôi tức giận thực sự, muốn ôm chăn quay về phòng mình, nhưng mà... nhưng mà tôi không dám, ở trên đã nói rồi, tôi không dám ngủ một mình. Thiện tai, thật ực hiếp người ta quá!

Cuối cùng, tôi cũng luyện thành đại pháp vô địch ngủ, trong sự lắc qua lắc của mẹ, tôi vẫn có thể mơ mơ hồ hồ ngủ mất. Tôi nghĩ, nếu như lúc này có động đất, tôi chắc chắn bị chôn rồi. Sau này mẹ tôi nói: “Có mẹ con ở đây, làm sao có thể để cho con gái mẹ bị chôn.” Tôi vừa nghe thấy câu nói này, lập tức cảm động chết đi được, cơn tức giận cũng như khói tan mây tản hết. Nhìn đi, mẹ tôi chính là như vậy, lúc nào cũng khiến tôi yêu không được, hận không xong.

Bởi vì sự ồn ào của lão thái thái nào đó, buổi sáng tôi ngủ đến mười giờ mới dậy. Vừa ngủ dậy đã nhìn thấy tờ giấy mẹ tôi để lại, bà nói hôm nay đi ra ngoài tập thể dục buổi sáng, muốn về nhà muộn một chút. Cũng không biết tập thể dục cái gì mà bà đi cả buổi sáng mới về, hết nói luôn.

Tôi ở trong nhà tìm chút đồ ăn, lão thái thái kia vẫn còn có lương tâm, bớt đồ ăn sáng cho tôi, tôi chẳng thấy ngon miệng, chỉ ăn hai miếng rồi đến phòng khách lấy điện thoại lên xem.

Do ngủ cùng phòng với mẹ, sợ cơ thể, xương cốt của lão thái thái đó không chịu được, buổi tối tôi thường để điện thoại ở chế độ im lặng rồi vút ở phòng khách, dù sao buổi tối cũng chẳng có việc gì quan trọng, có việc quan trọng thì cũng chẳng đến lượt tôi.

Có mấy cuộc gọi nhỡ, tôi mở ra xem, đều là của Giang Ly, từ sáu giờ sáng đến hơn chín giờ, không biết anh ta có chuyện gì. Tôi lại mở tin nhắn, lúc này mới hiểu ra.

Giang Ly: “Không tiện nghe điện thoại sao?”

Giang Ly: “Máy bay của bố mẹ tôi mười một giờ hôm nay đến thành phố B, cô có thể đến không?”

Tên tiểu tử này thật hiểu thuận, nhanh chóng đưa con dâu đi gặp mẹ. Cũng không biết mẹ anh ta, nếu biết được cô con dâu này thực ra chỉ là hữu danh vô thực, không biết có cho anh ta, hoặc là tôi một cái tát không.

Tôi nhìn đồng hồ, đã mười giờ ba mươi rồi, bây giờ cũng chẳng kịp ra sân bay, trừ phi tôi là siêu nhân hoặc Doraemon, đáng tiếc tôi chẳng phải hai loại này. Tôi tìm số của Giang Ly, muốn gọi cho anh ta, e không tiện lắm. Gọi điện thoại nói cái gì, nói thật là tôi ngủ nướng? Vậy nếu như anh ta rất nghe lời, nói lại y hệt ẹ anh ta thì cô con dâu này còn chưa gặp mặt đã khiến mẹ chồng ghét, không tốt chút nào. Tôi không quan tâm Giang Ly có ghét tôi không, nhưng tôi biết, nếu mẹ anh ta ghét tôi thì ngày tháng tới của tôi xem ra chẳng dễ sống rồi.

Thế là tôi do dự, xấu hổ, sợ hãi gửi tin nhắn cho anh ta: “Anh hãy nói với mẹ anh, tôi cứ đòi đi, anh sống chết không cho tôi đi.”

Một lát sau, Giang Ly trả lời: “Cô thật tốt.”

Tôi muốn trả lời anh ta: “Quá khen, quá khen” hoặc “Thường thôi, thường thôi” nhưng lại cân nhắc, như thế thực sự rất mất tự nhiên, nên không để ý đến anh ta nữa.

Tôi vút điện thoại lên sofa, lấy chìa khóa, đi tìm Hạp Tử. Hạp Tử rất hay lo xa, luôn sợ mình đột nhiên mắc bệnh cấp tính gì đó, mà cô ấy lại sống một mình, chết trong nhà không có ai biết thì phải làm thế nào. Cho nên cô ấy để một chiếc chìa khóa ở nhà tôi, bảo tôi có việc gì hay không cũng đều phải đi thăm cô ấy, xem cô ấy còn sống hay chết.

Tối qua Hạp Tử thực sự uống nhiều quá (đương nhiên tôi uống cũng rất nhiều, nhưng tôi ngàn chén cũng không say, hi hi ha ha), tôi nghĩ hôm nay cô ấy chắc chắn không đi làm nổi, cho nên tra khóa lên vào nhà. Khi tôi đi vào, Hạp Tử đang nằm trên giường rên rĩ: “Tiểu Quan chết tiệt, không đến thăm mình!”

Tôi đi đến, lôi chăn của cô ấy ra, cười nhạo: “Quý xứ, chẳng phải mình đến rồi sao?”

Hạp Tử lườm tôi một cái, bực tức nói không ra hơi: “Toàn thân mình khó chịu, cậu phải hầu hạ mình.”

Tôi rót cho cô ấy một cốc nước nóng, lại chạy về nhà, bưng bữa sáng tôi và mẹ tôi đã dùng qua, sau khi hâm nóng, bày ra trước mặt cô ấy. Cô ấy ra hiệu đạt tiêu chuẩn với tôi, sau đó mới ăn một cách thích thú.

Tôi một tay chống cằm, không thể không do dự hỏi: “Hạp Tử, cậu chà đạp công việc của cậu như vậy sẽ không bị đuổi việc chứ?”

Hạp Tử nhìn tôi, thần nhiên nói: “Anh ta dám!”

Sếp bộ phận của Hạp Tử là bạn trai của cô ấy, trừ phi cô ấy đắc tội với sếp của sếp bộ phận, nếu không, khả năng bị đuổi việc cũng là gần với mức số không. Nhưng mà bạn cũng đừng nghĩ nhiều, Hạp Tử thực sự không phải là loại người bị ảnh hưởng bởi quy tắc ngầm, cô ấy câu được người bạn trai kia trước, sau đó anh ta mới làm sếp bộ phận. Đương nhiên Hạp Tử trong công ty không hề kiêu ngạo vì có chỗ dựa, cô ấy hành xử rất khuôn phép, chỉ thỉnh thoảng phạm chút lỗi lầm nhỏ có thể tha thứ.

Tôi lại tìm chuyện để nói: “Vậy khi nào cậu kết hôn?”

Tôi cảm thấy mình thế này là đang giúp Hạp Tử sáng tạo ra cơ hội để khinh bỉ bản thân tôi, quả nhiên Hạp Tử nhìn tôi một cái, khinh thường nói: “Cũng như cậu ư? Bị sốt nên chẳng để ý đến cái gì.”

Tôi cười ngốc nghếch. Tôi nhớ khi học trung học, giáo viên chính trị và giáo viên ngữ văn đều thích nhắc tới câu này: “Nắm bắt cơ hội, nghênh đón thách thức.” Bây giờ thấy có cơ hội, tôi liền nắm lấy, hơn nữa, đến thách thức tôi cũng không cần nghênh đón, đây là kết cục hoàn mỹ biết bao. Đương nhiên sau này tôi phát hiện ra tôi thực sự sai rồi, nói cái gì mà “không cần nghênh đón thách thức”. Giang Ly, con người này, vốn dĩ chính là một thách thức!

Khi Hạp Tử bắt đầu nói chuyện có chút thừa lời, tôi dỗ cho cô ấy bình tâm vui vẻ, đến cơm trưa cũng không ăn đã ngủ rồi. Tối qua, cô ấy uống nhiều quá, hôm nay nên ngủ ngon một chút, tôi cũng không làm phiền, lặng lẽ ra khỏi nhà cô ấy, trở về nhà mình.

Đã gần mười hai giờ, tôi nghĩ mẹ tôi chắc về rồi. Con người tôi đây chẳng có gì xuất sắc, xử nữ già với bộ vi xử lý Pentium 3, còn phải sống dựa vào mẹ. Chủ yếu không phải là tôi lười, mà là cơm tôi làm không vừa mắt mẹ tôi, đương nhiên càng không thể lọt được vào miệng bà ấy. Thực ra, tôi vẫn luôn cảm thấy, cơm tôi làm cũng không khó ăn đến vậy, ít nhất tôi cũng có cảm giác không tồi, nhưng ai bảo mẹ tôi kén ăn chứ.

5. Chương 5

Mẹ tôi quả nhiên đã về nhà rồi, bà đang ở trong bếp làm cơm, vừa nhìn thấy tôi, câu nói đầu tiên chính là: “Con không ở cùng Giang Ly à?”

Tôi toát mồ hôi: “Làm sao có thể suốt ngày dính lấy nhau, phải duy trì chút cảm giác tươi mới.” Ai muốn ở cùng anh ta chứ!

Mẹ tôi sắc bén bóc mẽ tôi: “Hai đứa các con đã đủ tươi mới lắm rồi, hôm qua vừa mới quen biết nhau cơ mà.”

Tôi vừa giúp mẹ bóc hành vừa nói: “Không sao, dù gì sau khi kết hôn có thể ngày ngày ở cùng nhau.” Sau khi kết hôn cũng không có hơi sức để để ý đến anh ta!... Đây mới là tiếng lòng của tôi.

Mẹ tôi nhận lấy củ hành, mặt đầy vẻ xin lỗi, nói: “Mẹ tưởng con ở cùng cậu ấy, cho nên chỉ làm cơm ột người.”

Tôi: “...”

Mẹ tôi không thích ăn cơm canh thừa, cũng không thích lãng phí, cho nên khi làm cơm, luôn căn cứ theo số lượng miệng ăn để làm, trừ phi có tình huống đặc biệt, ví dụ số lượng miệng ăn không rõ ràng, đương nhiên tình huống đó vô cùng hiếm gặp.

Lúc này, tôi thực sự muốn hất bàn tức giận, giường gãy tre nổi dậy, Tiểu Khởi Linh (tên mẹ tôi), mẹ đẻ của tôi, vội vàng muốn tống tôi ra khỏi cửa như thế này sao?

Mẹ tôi coi khinh, không để tâm đến sự phẫn nộ của tôi, sau đó lấy ra một ít mì, bắt đầu thái rau. Tuy tôi cao hơn bà ấy nửa cái đầu nhưng khí thế của bà còn cao hơn tôi một cái đầu.

Tôi cảm thấy Thượng Đế sáng tạo ra tôi chính là làm đối tượng để người khác khinh bỉ, dùng để thỏa mãn lòng tự tôn đồ kị của bọn họ. Chồng tương lai của tôi khinh thường tôi, bạn bè của tôi khinh thường tôi, mẹ đẻ cũng khinh thường tôi!... Liên Hợp Quốc có phải là nên cân nhắc phát tặng cho tôi một giải thưởng cống hiến đặc biệt không nhỉ?

Tôi cúi đầu đi ra phòng khách, ngồi xuống sofa xem ti vi. Nhìn chiếc điện thoại bên cạnh, tôi cầm lên xem xem có ai nhớ đến tôi không.

Rất tốt, có những mấy cuộc gọi nhờ, tôi mở máy ra nhìn, thiện tai, tên tiểu tử này vẫn là âm hồn bất tán.

Lại là Giang Ly.

Tôi kiểm tra tin nhắn, chỉ có một mẫu tin, cũng là của Giang Ly: “Cô rốt cuộc đang làm gì?”

Tôi cảm thấy chột dạ, không dám gọi điện lại cho anh ta, nên đành gửi tin nhắn, nhân tiện mặt dày, trị người ta trước: “Vì sao anh cứ nhân lúc tôi không có mặt mà xuống tay với chiếc điện thoại của tôi thế?”

Rất nhanh, anh ta trả lời tôi một chuỗi số tỉnh lược.

Tôi chột dạ: “Có gì thì mau nói đi, tôi rất bận.”

Giang Ly: “Không tiện nhận điện thoại à?”

Tôi do dự tính toán một chút, xem ra tôi với anh ta nói chuyện chắc không quá một tệ, thế là tôi hào phóng gọi cho anh ta.

Mới tút một tiếng, Giang Ly bên kia đã nghe máy.

Tôi: “Không phải anh nhớ tôi, muốn nghe giọng nói của tôi đấy chứ?” Dù gì anh ta là gay, trêu đùa một chút cũng chẳng sao.

Giang Ly: “Cô cũng giàu trí tưởng tượng đấy... Sắp xếp thời gian đưa người nhà cô cùng với người nhà tôi ăn chung bữa cơm nhé!”

Có lẽ vì được anh ta khen ngợi mà đắc ý quá mức, trong đầu tôi nhất thời chap mạch, ngốc nghếch hỏi: “Vậy còn anh?” Nói ra rồi, tôi liền phản ứng lại, trong chốc lát vô cùng hối hận, vừa muốn mở miệng nói chút gì đó có hàm lượng cao để cứu vãn thì Giang Ly đã lên tiếng.

Anh ta nói: “Không ngờ tôi lấy được một cô vợ ngốc.”

Anh ta còn nói: “Phiền cô trước mặt bố mẹ tôi giữ cho tôi chút thể diện, đừng để bọn họ hoài nghi về thẩm mỹ của tôi.”

Tôi nổi giận, nói châm chọc, cạnh khóe: “Xin lỗi, hàng đã bán rồi, không nhận trả lại.”

Anh ta thông thả nói: “Không muốn trả, bởi vì căn bản không muốn dùng.”

Tôi cũng trấn tĩnh, dù gì nghe nói gay thường không muốn gặp con gái, bị anh ta khinh bỉ một chút cũng là bình thường. Thế là tôi nhắc nhở anh ta: “Vậy khi người khác dùng, anh cũng đừng quan tâm.” Trong trường hợp trên trời rơi xuống trúng đầu tôi một mỹ nam có khuynh hướng tâm lý bình thường, tôi cũng không thần kinh mà không tận dụng.

Anh ta có vẻ không muốn thảo luận vấn đề này với tôi nhiều quá, liền quay lại nói vấn đề chính: “Vậy thì, phía cô khi nào thì thuận tiện? Tối nay thế nào?”

“Anh đợi một chút.” Tôi bịt điện thoại, hướng vào phía bếp nói: “Mẹ, bữa cơm tối nay có người mời, có đi không?”

Tiếng nói của mẹ tôi kèm theo tiếng xào rau xèo xèo truyền đến: “Ăn ngon thì mẹ đi!”

Thế là tôi lại lần nữa nâng điện thoại lên bên tai, nói với Giang Ly: “Đồng ý, thời gian địa điểm anh quyết định nhé, mẹ tôi không thích đồ ăn Tây, cái khác thì tùy ý, quan trọng là tay nghề nấu nướng của đầu bếp đó phải giỏi, mẹ tôi rất kén ăn.”

Giang Ly “ừ” một tiếng rồi ngắt máy. Hai người nói chuyện xong, đến câu tạm biệt cũng không có.

Tôi nghĩ buổi tối Hạp Tử chắc chắn ở cùng bạn trai, vì vậy không cần tôi phải lo, nên yên tâm cùng mẹ ra ngoài ăn tiệc.

Địa điểm cách nhà tôi không xa, là một quán ăn Trung Quốc mẹ tôi thường ca ngợi, thực ra bà mới đến đây một lần. Cũng vì như vậy, mẹ tôi còn chưa gặp Giang Ly, đã nở nụ cười mỉm, rõ ràng rất hài lòng. Tôi ở bên cạnh gắng sức nhắc nhở bà: “Mẹ, tự nhiên một chút.”

Bố mẹ Giang Ly trẻ hơn so với tưởng tượng của tôi. Vừa nhìn thấy bố mẹ anh ta, trong lòng tôi liền hiểu ra, chẳng trách Giang Ly lại đẹp trai như vậy, tuyệt đối do gen di truyền! Mẹ anh ta thực sự là một đại mỹ nhân, tuy đã lớn tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự thu hút, nên nã của bà khi còn trẻ, đặc biệt là làn da, được chăm sóc thật tốt. Bố anh ta cũng rất đẹp trai, hơn nữa toàn thân toát ra vẻ thản trọng vững vàng và thông minh, thẳng thắn chỉ những người đàn ông có tuổi chín chắn mới có.

Sau khi mọi người hỏi han lẫn nhau xong, mẹ tôi kéo tay mẹ anh ta, hỏi bà chăm sóc da như thế nào.

Mẹ của Giang Ly tuy tương đối tinh tế và trang nghiêm, nhưng mà phụ nữ trong thiên hạ làm gì có ai không yêu cái đẹp, huống hồ là một người phụ nữ đẹp như thế này, vì vậy trên khuôn mặt bà lộ ra vẻ thích thú, thân thiết, cùng mẹ tôi trao đổi kinh nghiệm làm đẹp.

Vốn dĩ thân làm con gái, tôi cũng nên gia nhập vào phe cánh làm đẹp, nhưng cân nhắc có lẽ như thế sẽ đối xử lạnh nhạt với bố Giang Ly, ừm ừm, tôi luôn là một đứa trẻ hiểu chuyện, cho nên lễ phép nói chuyện với Giang bá phụ.

Rất không may là do sự hòa trộn của mẹ tôi (tôi kiên định cho rằng bởi vì sự hòa trộn của bà ấy mới hình thành hai phe cánh rõ ràng thế này) mà Giang Ly bị ghẻ lạnh.

Giang bá phụ là một người rất giỏi nói chuyện, hơn nữa còn hòa nhã, thích cười, khi cười rất hiền từ, tóm lại, hơn con trai nhiều.

Thông qua cuộc nói chuyện, tôi biết được, hóa ra bố mẹ Giang Ly đều là giáo viên cấp ba nghỉ hưu, bố dạy toán, mẹ dạy ngữ văn. Nhớ khi thi tốt nghiệp cấp ba, môn toán của tôi hơn ngữ văn năm mươi điểm, lúc đó viết bài văn tám trăm chữ còn khổ sở hơn là bị táo bón, bây giờ cứ nhìn thấy giáo viên ngữ văn là tôi liền dựng tóc gáy. Mặc dù giáo viên ngữ văn trước mặt này là một mỹ nữ hòa nhã, còn là mẹ chồng tôi, nhưng tôi... sự hủy hoại mà kỳ thi tốt nghiệp trung học mang đến cho tôi là không thể đảo ngược được, cho nên tôi cũng không hy vọng gì. Vì vậy, khi mẹ Giang Ly nhìn tôi, tôi liền cười với bà, không nói gì, nụ cười đông cứng trên môi.

Giang Ly ngồi bên cạnh tôi, anh ta đột nhiên sán đến bên tai, lén lút nói: “Có phải là cô đồ kị với sự xinh đẹp của mẹ tôi không?”

Tôi gấp một miếng ớt đỏ đặt vào bát của anh ta, nghiêng đầu, ghé sát qua tai anh ta, tiện thể giải thích: “Tôi có chứng sợ hãi môn ngữ văn.”

Anh ta cúi xuống cười, vừa nhìn đã thấy rất giả tạo, xem ra là cố ý giả vờ thân mật với tôi trước mặt bố mẹ anh ta, tôi không nói, tiểu tử này cũng coi là có chút thiện chí.

Tôi ngẩng lên, muốn nói một chút chuyện linh tinh của Giang Ly khi nhỏ với Giang bá phụ để sau này dùng khi đấu khẩu, liền nhìn thấy ba vị trưởng bối kia đều im lặng, mờ ám nhìn tôi và Giang Ly. Rất rõ ràng, hành động thân mật vừa rồi của Giang Ly khiến bọn họ để ý.

Tuy da mặt tôi dày, nhưng tốt xấu gì vẫn là một xử nữ già, thế nên mặt liền đỏ lên, gấp một miếng bí đặt vào trong bát của mỹ nữ giáo viên ngữ văn, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi bay: “Bác gái, ăn rau đi, thứ này tốt cho nhan sắc.” Nói xong, tôi lại gấp một miếng mướp đắng đặt vào trong bát của bác Giang già đẹp trai, mỉm cười với ông: “Bác trai, ăn rau, ăn rau, mướp đắng giải độc.” Người già mà, bình thường đều cần giải độc.

Đến mẹ tôi thì tôi không gấp nữa, bà nhìn đĩa của tôi, đợi tôi gấp đồ ăn cho bà, tôi đặc biệt muốn gấp miếng xương kia cho bà, nhưng lại sợ bà sẽ xử lý tôi ngay tại trận, thế là bỏ qua ánh mắt của bà, vùi đầu ăn cơm.

Giang Ly gấp một miếng thịt bò đặt vào trong bát của mẹ tôi, ngữ khí vừa ầm áp, vừa lễ phép: “Di à, dì nếm thử miếng thịt này xem hầm thế nào.”

Mẹ tôi lập tức cười híp mắt, bỏ miếng thịt vào trong miệng, nhai một chút, gật đầu nói: “Rất ngon, ngon hơn nhiều so với dì hầm.”

Tôi nghĩ thực ra bà muốn nói: “Nếu đem ra so sánh với tôi thì cũng bằng nhau thôi”, chỉ là ở trước mặt người nhà con rể, bà không tiện tự đề ỉnh.

Thế là Giang Ly nịnh bợ nói ra chân tướng trong lời nói của bà: “Chắc chắn là không thể so sánh với dì hầm được, Tiểu Yến còn khen tài nghệ nấu nướng của dì trước mặt con đó!”

Mẹ tôi nhất thời vui như một đóa hoa loa kèn rạng rỡ, nhìn tôi một cái vẻ khen thưởng: “Tiểu Yến nói lung tung đó mà.”

Lau mồ hôi, con con con... con chẳng qua chỉ nói, mẹ... tương... đối... kén... ăn...

Giang Ly lại nói: “Dì à, bao nhiêu năm nay, Tiểu Yến khiến dì rất lo lắng phải không?” Nói rồi, anh ta còn không quên dùng ánh mắt yêu chiều lướt qua tôi một cái, đánh lừa sự nghe nhìn của tất cả mọi người.

Mẹ tôi vừa nhắc đến cái này, liền nổi hứng, sở trường của bà không phải là làm cơm, mà là bóc mẽ tôi!

Lần này tôi thực sự không biết phải nói gì.

May mà mẹ tôi vẫn chưa hồ đồ quá mức, xem ra là sợ gia đình Giang Ly ghét bỏ tôi mà hủy hôn. Cho nên bà chỉ nói vài ba chuyện tương đối có tính tiêu biểu lại không khiến cho tôi quá mất hình tượng, nhưng mà như thế này coi như mọi người có thể tìm được tiếng nói chung rồi, ba người lớn đó háo hức tiết lộ những mặt không hài lòng nhưng lại tương đối đáng yêu của con mình, đương nhiên, sự kiện mất mặt nhất chắc chắn sẽ không nói, họ chẳng phải là đồ ngốc.

Thế là thế cục trên bàn ăn đã thay đổi, tôi và Giang Ly bị ghẻ lạnh.

Tôi cảm thấy Giang Ly thật lợi hại, anh ta là người dường như khống chế toàn bộ cục diện, nói dăm ba câu đã có thể thay đổi phương hướng của mọi người. Không biết khi anh ta làm việc có phải cũng như vậy không, nếu đúng như vậy, chiếc BMW của anh ta chắc không phải là đi thuê nhỉ?

Tôi đang suy nghĩ lung tung, Giang Ly đột nhiên ghé sát tai tôi hỏi: “Bố cô đâu?”

Tôi phát hiện anh ta muốn nói gì đó với tôi đều thầm thì không để cho người khác nghe thấy, chẳng trách luôn khiến đáng vẻ đó như đang nói những lời tán tỉnh ngọt ngào, tuy tôi không thích, nhưng vẫn cần phải tiếp nhận.

Thế là tôi ghé sát tai anh ta, nói nhỏ: “Nói cho anh một bí mật.”

Giang Ly “ừ” một tiếng, chờ đợi.

Tôi: “Thực ra mẹ tôi giống như mẹ chúa Giêsu, không cần đàn ông cũng có thể mang thai.” Tôi cảm thấy có vài chuyện, chỉ có thể muốn nói thì nói, người ta không muốn nói, tốt nhất anh đừng hỏi, ví dụ như chuyện của bố tôi.

Giang Ly ban tặng một ánh mắt hiểu biết, kề sát tai tôi, thấp giọng nói: “Tôi phải báo cáo kết quả công tác.”

Tôi nhất thời hiểu ra, hôm nay bố tôi không đến, xem ra khi quay về bố mẹ Giang Ly chắc chắn sẽ hỏi Giang Ly, bố của Quan Tiểu Yến sao lại không đến? Tôi dù gì đã là vợ của Giang Ly rồi, anh ta không thể nào không biết chuyện này nhỉ? Không thể nào đến khi đó, anh ta trả lời một câu: “Mẹ đợi một chút, con đi hỏi xem”, như thế cho dù chúng tôi không hở ra, chuyện hôn nhân của chúng tôi cũng sẽ bị nghi ngờ, thậm chí bố mẹ anh ta còn cảm thấy tôi không tin tưởng con trai họ, người con dâu thế này, xem ra họ cũng chẳng dám mong.

Quả nhiên vẫn là Giang Ly nghĩ chu đáo hơn tôi, tôi hiểu ra, sán đến nói: “Ly hôn, khi tôi học lớp mười một đã ly dị rồi.”

Vì để diễn kịch cho toàn vẹn, Giang Ly nghe tôi nói xong, thân mật vỗ vỗ vào đầu tôi, hai người không nói gì nữa.

6. Chương 6

Vốn cho rằng, bữa cơm này là tốt rồi, mọi người đều vui vẻ, thoải mái, hòa nhã rồi, nhưng không ngờ, mấy người lớn đó còn có thể làm nóng bầu không khí, khiến cho không khí của buổi gặp mặt ấm đến quá mức, tôi cảm thấy... không có gì vui mừng cả!

Cái gì gọi là ấm đến quá mức? Chính là về cơ bản, ba người họ đã đứng trên cùng một chiến tuyến, đối với hôn lễ của tôi và Giang Ly, chuyện hưởng tuần trăng mật và những chuyện khác đều đạt được nhất trí chung, thậm chí đã bắt đầu thảo luận việc nuôi dưỡng cháu và việc có cần phải sinh đứa thứ hai không!

Bởi vì ba người kia đều bức thiết muốn nhìn thấy tôi và Giang Ly ở cùng nhau, cho nên bọn họ bắt tay quyết định hôn lễ sẽ tổ chức sau hai tuần nữa. Giang bá bá còn tương đối lý trí, hỏi ý kiến của hai đứa trẻ trước, kết quả là hai bà mẹ dường như lên tiếng cùng lúc, nói: “Hỏi nó làm gì!”

Tôi không dám phản kháng, bởi vì tôi có chứng sợ hãi ngủ vằn.

Giang Ly cũng không phản kháng, bởi vì anh ta là con rể tốt.

Cho nên hai chúng tôi đều im lặng ăn cơm. Tôi vô cùng trấn tĩnh, gấp một miếng quả hồi bỏ vào bát của Giang Ly, cho anh không phản kháng!

Giang Ly cũng lịch sự gấp lại cho tôi một miếng đầu cá báo đáp, cho cô không phản kháng!

Sau đó mấy người hưng phấn khác thường kia lại bắt đầu thương lượng vấn đề tuần trăng mật, tôi vốn dĩ không muốn có tuần trăng mật, càng không muốn đi hưởng tuần trăng mật với một người đồng tính, nhưng mà nhìn thấy bọn họ hứng khởi như vậy, tôi cũng không muốn nói “không”, tốt xấu gì bây giờ tôi và Giang Ly đang diễn kịch là một đôi vợ chồng ân ái. Nhìn Giang Ly, xem ra anh ta cũng nghĩ như vậy.

Cho nên khi bố mẹ hỏi chúng tôi muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật, tôi vui vẻ vô cùng trả lời đi Maldives, nhưng Giang Ly lại kiên trì muốn đi Bắc Âu. Hai chỗ này phong cách trái ngược nhau, rất khó để tìm ra điểm chung.

Thế là một cha hai mẹ kia dứt khoát không thềm nhìn Giang Ly, quyết định hành trình đi Maldives.

Tôi cười, đây chính là ưu thế của giới tính. Nhìn gì mà nhìn, nhìn gì mà nhìn? Ai bảo anh không phải là phụ nữ!

Nhìn ba người lớn càng bàn càng hưng phấn, trong lòng tôi đột nhiên trào lên cảm giác áy náy thực sự, thế là ghé vào tai Giang Ly, bất an nói: “Anh nói xem, chúng ta như thế này có phải là làm hơi quá đáng rồi không?” Bọn họ vui mừng như vậy mà chúng ta lại đang diễn kịch.

Giang Ly cười đáp: “Tác dụng của nói dối không phải chính là dỗ cho người ta vui lòng sao? Bọn họ vui mừng, chúng ta hài lòng, kết cục như thế này, ai còn để ý đến quá trình là thật hay giả chứ!”

Tôi cảm thấy anh ta nói lời này cũng có chút khó chịu, nhưng nhất thời lại không biết nên phản bác thế nào, đành bất an nói: “Nhưng mà... bọn họ đang bàn luận đến vấn đề con cái...”

Giang Ly dùng ngón trỏ và ngón cái khê khê véo vào cánh tay tôi đang buông thõng bên cạnh bàn, miệng dường như dính sát vào bên tai tôi, phả ra khí nóng nói với tôi: “Cô muốn sinh thì sinh, nếu cô không muốn sinh, tôi cũng có cách.”

Tôi thấy yên tâm.

Rất lâu sau đó, Giang Ly bảo tôi, lúc đó anh ta chưa nói hết, câu cuối cùng thực sự là “Nếu em không muốn sinh, anh cũng có cách khiến em sinh!”... Giang Ly, anh là đồ cặn bã!

Hôn lễ bị ba người bố mẹ vô đức kia quyết định cử hành sau hai tuần nữa, còn đâu cuộc sống của tôi! May mà bọn họ vẫn còn chút lương tâm, giúp đỡ lo liệu, bận túi bụi, cũng rất vất vả. Tuy là như thế, nhưng muốn nội trong hai tuần chuẩn bị xong hôn lễ, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

May mà bây giờ tôi chưa có việc làm. Nhưng Giang Ly cũng rất kỳ quái, anh ta cũng không đi làm. Điều không bình thường, anh ta dường như là một người không biết sợ, lẽ nào cũng bỏ việc rồi?

Tôi hỏi Giang Ly, Giang Ly cũng trả lời rất nghiêm túc: “Công việc đâu có quan trọng bằng kết hôn.”

Giả dối!

Đối với rất nhiều người, chuẩn bị trước hôn lễ là một việc rối rắm, vì vậy bọn họ sẽ luống cuống chân tay, đương nhiên đối với tôi thì chẳng phải như vậy. Ngoại trừ thời gian tương đối gấp gáp, tôi cũng chẳng có thứ gì khác là không thích ứng, tất cả mọi chuyện xử lý vẫn tương đối đầu ra đó.

Thế là Giang Ly khen ngợi: “Không ngờ cô cũng rất chuyên nghiệp đó.”

Tôi kiêu ngạo nói: “Tuy tôi là một xử nữ già, nhưng trên danh nghĩa pháp luật, anh coi như là người chồng thứ hai của tôi.”

Khụ khụ, tôi không nói ngoa. Tôi từng có một người, còn có một hôn lễ, không, nên nói là còn suýt chút nữa có một hôn lễ... ý, tóm lại quá trình nửa năm trước khi kết hôn đến trước hôn lễ một đêm, tất cả những việc đó tôi đều đã có kinh nghiệm, chỉ thiếu bước cuối cùng quan trọng nhất. Loại việc này tương đối kịch tính, nhưng đích xác xảy ra rồi, nếu không muốn nói mọi kịch tính đều đến từ cuộc sống...

Lúc này Giang Ly cong khóe môi, nửa cười nửa không, với tình huống này, tôi còn có tâm trạng khen ngợi đáng về anh ta vẫn thật sự rất đẹp.

Giang Ly từ phía sau lưng, đi vòng quanh tôi, cúi đầu giả như nặng tình nhìn tôi, tôi quay đầu, trưng ra cho anh ta nụ cười mỉm vô cùng muốn ăn đánh. Anh ta cúi đầu làm như thể muốn hôn tôi, sau đó thấp giọng phun ra mấy chữ: “Không ngờ cô cũng có quá khứ không muốn nhớ lại như thế này, ừm?” Tiếng “ừm” cuối cùng kia kéo dài âm điệu, vô cùng khiêu khích khiến cho lửa giận nổi lên trong lòng tôi, tên tiểu tử này đúng là cười trên sự đau khổ của người khác.

Nhưng tôi rất nhanh chóng nắm giữ được thông tin khác trong lời nói của anh ta, cái gì mà cô “cũng” có quá khứ không muốn nhớ lại như thế này? Thế là tôi trấn tĩnh mà thông dong đáp lại anh ta bằng cách mỉm cười nhạt nhẽo, nhẹ nhàng nói: “Giống nhau, giống nhau.” Cũng không biết anh ta từng bị mỹ nam nào ngược đãi, vừa nghĩ đến đây tôi lại không kìm được vui vẻ lên. Toát mồ hôi, hồng rồi...

Thợ chụp ảnh ở chỗ cách đó không xa nói: “Không tồi, không tồi, chính là tư thế này, nụ cười này, rất tốt, cô dâu sát gần thêm chút nữa...”

Nhìn đi, chúng tôi vẫn luôn làm động tác thân mật nhất, nói lời lẽ đay nghiến nhất, nghĩ lại vẫn thật là châm biếm.

Lúc này chúng tôi đang chụp ảnh cưới, thợ ảnh nói tư thế của chúng tôi rất tốt, rất tiêu chuẩn, nụ cười rất rạng rỡ, rất hạnh phúc, nhất thời tôi liền cảm thấy thợ ảnh này thật giả dối, nụ cười của chúng tôi, đó gọi là trong lòng mỗi người có ý riêng.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi mặc váy cưới, tuy lần này đẹp hơn lần trước, hơn nữa lại là đặc biệt đắt may. Huống hồ, trong tình huống như thế này, cùng loại người này, có thể cười được đã là không tồi rồi. Chỉ là trong lòng tôi đang trào lên một cảm giác mất mát nhàn nhạt kỳ lạ không thể nói ra, tôi nghĩ có lẽ những tình tự hôn nhân này khiến tôi cảm thấy chột dạ, hổ thẹn với lão thái thái hê của nhà chúng tôi.

Động tác chụp ảnh cưới chẳng phải chỉ có mấy loại kia hay sao, có mấy động tác tôi rất quen, điều này cũng luôn khiến tôi hoảng hốt, cảm thấy mình quay lại bốn năm trước, thời đại Quan Tiểu Yến làm bia đỡ đạn. Lúc đó, tôi đắm chìm trong một loại hạnh phúc như thế nào, mà rồi sau này loại hạnh phúc chưa từng đến này đã rời xa tôi.

Tôi và Giang Ly đứng trên bãi cỏ, cách nhau một đoạn. Tôi ôm một bó hoa, chạy về phía Giang Ly, bên tai có gió thoang thoang thổi lướt qua, ánh mặt trời trên đầu vô cùng rực rỡ. Tôi cảm thấy có chút hoảng hốt, chạy nhanh hơn. Bóng dáng cao cao kia đứng bất động trên bãi cỏ, đối diện với tôi. Tôi đột nhiên quăng bó hoa đi, chạy về phía anh.

Giang Ly dang rộng cánh tay ra ôm tôi, sau đó đứng nguyên tại chỗ xoay tròn. Chân của tôi rời xa mặt đất, dường như bị một xoáy nước cực lớn hút xuống nơi sâu thẳm của biển, cả người đều quay cuồng cùng trời đất.

Mặt Giang Ly từ từ biến mất, được thay bằng một người khác. Lông mày mềm mại, ánh mắt chiều chuộng, anh ta cười tủm tỉm, nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Yến Yến, anh yêu em.”

Trong mắt tôi bỗng nhiên có thứ gì nóng nóng chảy ra.

Tình huống này, sao mà quen thuộc như vậy?

Quen thuộc như vậy, như vậy...

Chân của tôi quay trở lại mặt đất, nước mắt trên mặt bị người nào đó lau đi, đầu ngón tay lạnh băng đó khiến tôi tỉnh táo lại. Tôi chớp chớp mắt, người trước mặt biến lại thành Giang Ly.

Anh ta ôm lấy tôi, khẽ than bên tai tôi: “Người sống trong quá khứ luôn dễ thần thờ.”

Tôi nhắm mắt, nước mắt chảy ra: “Chẳng ai muốn sống trong quá khứ cả”

Thợ ảnh quay lại toàn bộ quá trình này, còn chụp thêm rất nhiều tấm ảnh. Anh ta vô cùng hưng phấn nói với chúng tôi, buổi chụp ảnh của chúng tôi hôm nay là một buổi chụp hình thành công nhất của anh ta từ trước đến nay, hóa ra hiệu quả của khóc lại còn tốt hơn cả cười. Trong lòng tôi có cảm giác chúng tôi lại là đôi vợ chồng không thành công nhất từ trước đến nay.

Mẹ tôi giống như con thỏ, bật nhảy đến bên cạnh chúng tôi (tha thứ cho tôi hình dung như vậy, nhưng bà thực sự quá kích động), kéo áo cưới của tôi, nước mắt rùng rùng nói: “Con à, hóa ra con di truyền được toàn bộ ưu điểm của mẹ!”

Tôi biết ưu điểm lớn nhất của bà chính là không chế nước mắt một cách dễ dàng, muốn trêu đùa mấy câu, nhưng trong lòng buồn bã, lại chẳng biết phải nói gì mới được.

Bố mẹ của Giang Ly cũng tỏ vẻ “rất hiểu biết tâm tình dạt dào cuộn cuộn của những người trẻ tuổi sắp kết hôn” nhìn chúng tôi, lúc này đối mặt với giáo viên ngữ văn xinh đẹp, đến nụ cười đóng băng tôi cũng không trưng ra nổi.

Có một số thứ, dưới con mắt người bên cạnh, bạn cảm thấy nó là hạnh phúc thì nó chính là hạnh phúc, bạn cảm thấy nó là bi thương thì nó chính là bi thương, ví dụ như nước mắt.

Hai đương sự hiển nhiên biết, nước mắt của cô không phải rơi vì anh.

7. Chương 7

Tôi từ bé đến lớn luôn bị Hạp Tử khinh thường mà trưởng thành. Bất luận là tướng mạo, thân hình hay IQ, tôi đều không bằng cô ấy, cô ấy duy nhất khen ngợi tôi một lần là bởi vì tôi siêng ăn. Nhưng từ sau khi gặp được Giang Ly, Hạp Tử không tiếc sức lực, dùng rất nhiều hình dung từ để khen ngợi con mắt của tôi, điều này khiến tôi thực sự được khen mà kinh hãi, càng không dám nói cho cô ấy biết về khuynh hướng tâm lý của Giang Ly.

Bởi vì “con mắt” của tôi rất tốt, cho nên Hạp Tử cũng tích cực hơn với việc kết hôn của tôi, hễ tan làm hoặc cuối tuần, cô ấy liền đến giúp đỡ tôi, điều này khiến tôi trong chốc lát quên mất cô ấy từng ngược đãi tôi, vô cùng cảm kích cô ấy.

Hạp Tử tuy từ trước đến nay không khách khí với tôi, nhưng với Giang Ly phải gọi là rất lịch sự. Giang Ly khi riêng tư thì chưa từng lịch sự với tôi, nhưng đối với Hạp Tử thì lại rất khách sáo. Vì vậy tôi thường xuyên thần phục Hạp Tử và Giang Ly, hai người này thật rất đối xứng, nếu không... mỗi lần nói đến đây, Hạp Tử liền đập vào đầu tôi một cái, chẳng chút nương tình, còn Giang Ly lại cười trên sự đau khổ của người khác nhìn tôi bị ngược đãi, thỉnh thoảng còn châm thêm chút lửa, mặt không hề đổi sắc, sau đó ngồi bên cạnh tôi xem tôi bị ngược đãi.

Nói tóm lại, đặc điểm của Hạp Tử là hung dữ, còn có thể đánh nhau. Còn đặc điểm của Giang Ly là tà ác, loại cặn bã này!

Hạp Tử chẳng chút bất ngờ khi trở thành phù dâu của tôi, một phù dâu khác là bạn đại học của tôi, Ngải Tuyết. Thực ra, trong bốn năm đại học, bạn tốt nhất của tôi không phải là Ngải Tuyết, mà là một người khác, chẳng qua bây giờ chúng tôi đã trở thành người qua đường rồi, nguyên nhân tương đối củ chuối... cô ta cướp bạn trai của tôi, hơn nữa còn cướp thành công. Mọi người đều xem Phấn Đẩu rồi chứ, trong phim có một người con gái tên là Mễ Lai. Tôi cảm thấy tôi không may mắn như Mễ Lai, nhưng lại xui xẻo như cô ấy.

Ai da! Ai da! Đây đều là những chuyện quá khứ, không nhắc đến nữa.

Có Hạp Tử giúp đỡ khiến tôi giảm bớt được rất nhiều phiền phức, nhưng lại mang đến cho tôi một phiền phức lớn hơn, bởi vì cô ấy nhúng tay vào một quyết định quan trọng nào đó, cho nên dẫn đến hôn lễ suýt thì hỏng bét.

Tuy bận hai tuần lễ, tôi vẫn kiên trì cho rằng, hôn lễ với tôi cũng chỉ là hình thức, giống như uống một cốc nước lọc, lấy nó làm kinh nghiệm là được. Nhưng mà tôi lại không lường trước được, trong cốc nước đó sẽ có thêm mấy con ruồi nhặng khiến người ta buồn nôn. Ấy, nói trắng ra là trong hôn lễ xuất hiện một số người mà tôi không muốn gặp... Bạn không nhìn nhầm, là “một số”, không phải là “một”.

Thế là, vốn dĩ tôi không để tâm tới việc này, lại bị ép cho nhập kịch.

Tôi cảm thấy ông trời thật không cho tôi chút thể diện, ngày kết hôn ông mặt trời làm việc rất nghiêm túc, đơn giản là đem người biến thành khoai lang nướng đỏ, phải đem người ta nướng đến chảy mỡ mới thôi. May mà buổi tiệc kết hôn của chúng tôi vẫn chưa biến thái đến mức diễn ra ở ngoài trời, hơn nữa tôi đi đi lại lại, ra ra vào vào đều là những chỗ có lắp điều hòa, nếu không thì tôi thật sự toát mồ hôi rồi...

Hôn lễ thực sự là một chuyện rất vô vị, buồn chán, tôi giống như một con búp bê vải cỡ lớn bị người khác trưng bày, đi theo những trình tự kỳ quái, rườm rà, không chỉ như thế, còn buộc phải cười, không chỉ phải cười, còn buộc phải cười tự nhiên mà đoan chính... Thực sự tôi nghĩ không ra, kết hôn rõ ràng là chuyện của hai người, vì sao người trên toàn thế giới đều chạy đến thêm náo nhiệt làm gì?

Tôi ôm tâm trạng, cắn răng chống chọi qua cửa cuối cùng, mặt nở nụ cười, nắm tay Giang Ly bước trên thảm đỏ.

Sau đó, khi tôi nhìn thấy người ngồi bên cạnh mẹ tôi kia, đến nụ cười mỉm cơ bản nhất tôi cũng không thể trưng ra.

Giang Ly phát hiện sự khác thường của tôi, anh ta nhẹ nhàng véo vào lòng bàn tay tôi, dùng âm lượng chỉ có tôi mới có thể nghe thấy: “Ông ta là ai?” Bởi vì môi không hề động đấy, cho nên anh nói có chút không rõ ràng.

Tôi cũng học anh ta, nói: “Nói về mặt ý nghĩa sinh vật, là bố tôi.” Tôi nhớ rằng đã rõ ràng nói với mẹ tôi rồi, không được cho ông ta biết chuyện tôi kết hôn, sao ông ta lại đến?

Giang Ly đột nhiên nâng cánh tay còn lại lên, véo véo vào mặt tôi, nói: “Cô thả lỏng một chút, chẳng có chuyện gì to tát đâu.”

Lúc này người xung quanh đều chăm chú nhìn chúng tôi, không khí phải gọi là rất nghiêm túc, hành động tùy tiện đó của anh ta rõ ràng là không đủ trang trọng, dẫn đến một tràng xô xao của mọi người, thậm chí còn có người hò theo cùng, đương nhiên mọi người đều có ý tốt. Nhưng mà chính động tác thân mật mang chút yêu chiều của anh ta thế này (tuy nhiên tôi biết anh ta thực sự chỉ giả vờ) khiến không khí trong hội trường nhanh chóng thoải mái hơn. Trước đó, anh ta hình như từng nói, hôn lễ không phải là tang lễ, không cần nghiêm túc như vậy.

Bởi vì anh ta như thế, tôi cũng không cứng đầu giữ vẻ khó chịu được nữa, cảm thấy không khí xung quanh cũng không bết tắc đến vậy, thế là toàn bộ cơ thịt trên mặt tôi thả lỏng ra một chút. Tự nhiên trưng ra một nụ cười mỉm với mọi người.

Không thể không thừa nhận, Giang Ly rất giỏi điều tiết không khí.

Sau này, những người tận mắt chứng kiến nói, ánh mắt của Giang Ly nhìn tôi khi đó đơn giản là dịu dàng đến mức có thể dim chết người. Tuy phương thức hình dung tương đối thô thiển nhưng tôi vẫn rất bội phục cảnh giới diễn kịch của Giang Ly, đó gọi là diễn nhập tâm đến mức tin đó là thật, tiểu tử này vẫn luôn khoác chiếc áo ngoài của thần tượng, cất giấu thực lực kỹ thuật diễn xuất.

Tôi từ đầu đến cuối đều không nhìn người bố trên ý nghĩa sinh vật của mình, cho dù ánh mắt không cần thận nhìn thấy ông ta, cũng đều lướt qua, dù gì những người xung quanh đông như vậy, nhìn ai mà chẳng được, làm gì phải nhìn ông ta, khiến bản thân mình khó chịu!

Tôi đeo nhẫn lên ngón áp út của Giang Ly, ngón tay của anh ta rất dài, móng tay rất tròn, tóm lại là rất đẹp. Mơ hồ còn nhớ trước đây cũng có người có bàn tay như thế này, chỉ là không có cơ hội để đeo nhẫn cho người ta mà thôi.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Giang Ly đột nhiên sát đến mặt tôi, nhẹ nhàng, dịu dàng hôn lên môi tôi.

Cơ thể tôi hơi run rẩy, nhắm chặt mắt lại, kìm nén không để nước mắt trào ra. Rất lâu trước đây, tôi cũng thường nằm mơ thấy, người kia có thể đeo chiếc nhẫn lên tay tôi như thế này, sau đó chúng tôi hôn nhau, cùng nhau tuyên bố đối phương đã thuộc về mình. Chúng tôi sẽ nhận được rất nhiều lời chúc phúc. Sau bốn năm, ngày này cuối cùng cũng đến, nhưng mà vật vẫn vậy, còn người thì không.

Khi môi của Giang Ly rời khỏi môi tôi, anh ta cười mỉm, nói một câu: “Cảm phiền cô chuyên tâm một chút.” Trong ngữ khí lộ vẻ không hài lòng.

Rất tốt, nụ cười mỉm của anh ta mãi mãi là để người khác xem, chỉ có sự bất mãn và không kiên nhẫn mới dành cho tôi. Trong thoáng chốc tôi có chút vui mừng, may mắn tôi lấy một người mình không để ý, như thế này mặc kệ anh ta đối xử với tôi thế nào, tôi đều không quan tâm.

Tiếp sau đó là đi kính rượu từng bàn, tôi tuy nghìn chén không say, nhưng rốt cuộc làm một cô dâu tự nhiên (che mặt), đương nhiên không thể uống nhiều, chỉ có thể ở bên cạnh Giang Ly, ý vị uống một chút, chỗ thừa lại được phù dâu, chú rể xử lý nốt. Tửu lượng của Giang Ly rất tốt, điều này khiến tôi phải kính nể.

Kính rượu những người thân thiết xong, phải mời rượu bạn bè. Khi mắt tôi vô ý lướt qua chỗ ngồi của những người bạn học, bất ngờ nhìn thấy bóng người cả đời này tôi cũng không muốn gặp. Chân tôi mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã ngay tại trận, may mà Giang Ly kịp thời đỡ tôi.

Vu Tử Phi?

Lúc này Vu Tử Phi đang nhìn sang tôi, biểu cảm khó hiểu.

Tôi ngơ ngác nhìn anh ta, không rõ vì sao anh ta lại ở đây, tôi không mời anh ta cơ mà. Hôn lễ này thật khiến người ta không nói được gì, làm sao lại có nhiều khách không mời thế này?

Giang Ly một tay đỡ lấy eo của tôi, một tay kéo cánh tay tôi, kề sát bên tai tôi, trong ngữ khí mang chút châm biếm và chế nhạo, mát mẻ nói: “Chồng thứ nhất đấy à?”

Tôi nghiêng đầu, nhìn Giang Ly vì cự ly quá gần, gắng toàn lực trừng ra với anh ta một nụ cười thật tươi, nói: “Cảm phiền anh giúp đỡ, chúng ta biểu hiện hạnh phúc một chút được không?”

Giang Ly “tình sâu dạt dào” trả lời: “Tôi biểu hiện đủ hạnh phúc rồi, chỉ là cô vẫn luôn thất thần, trống rỗng.”

Tôi kéo tay anh ta, ngẩng đầu nhìn về phía trước, đi về phía bàn của bọn Vu Tử Phi. Tôi thích làm những chuyện đau khổ trước, như vậy mới có thể hưởng thụ thời gian vui vẻ phía sau, nếu không, tôi luôn nghĩ tới những đau khổ sắp đến, niềm vui vẻ đang có sẽ biến thành đau khổ.

Giang Ly lật tay lại nắm lấy tay tôi, đi đến trước mặt Vu Tử Phi. Anh thu nụ cười, bưng một cốc rượu đầy, nói với Vu Tử Phi: “Cảm ơn.” Sau đó, ngẩng đầu uống cạn một hơi.

Tôi cảm thấy câu “cảm ơn” của anh ta có thể có rất nhiều cách giải thích, ví dụ như cảm ơn anh đã giúp tôi có được cô ấy, hoặc là cảm ơn anh đã để cô ấy lại cho tôi... đại thể đều mang thành phần khoa trương và đắc ý, còn có chút giả tạo khiến trong lòng đối phương sinh hận, bởi vậy tôi rất hài lòng. Tôi thừa nhận con người tôi có chút xấu xa, tôi chỉ không muốn nhìn thấy Vu Tử Phi sống tốt thôi.

Tôi không dám nhìn Vu Tử Phi, nghiêng đầu nhìn Giang Ly, ánh mắt dịu dàng hết mức, chuyên tâm và mang chút thâm tình.

Sau này Giang Ly bảo tôi, thực ra khi đó anh ấy đặc biệt muốn nói với Vu Tử Phi một câu chúc mừng, chúc mừng anh ta không có được cô gái này của tôi... Haizz.

Có mấy người ngồi gần đó biết quá khứ của tôi và Vu Tử Phi, mọi người cũng không tiện nói gì, lần lượt nâng cốc tranh thủ chuyển chủ đề. Trên mặt tôi vẫn luôn treo nụ cười mỉm có chút cứng nhắc, quay người chạy đến bàn khác, xem ra là chạy trốn.

Giang Ly kéo tay tôi, đi thông thả, nhỏ tiếng nói: “Cô đúng thật là vô vị.”

Có lẽ anh ta cho rằng tôi cố ý mời Vu Tử Phi, sau đó diễn trò trước mặt anh ta, có trời mới biết tôi không muốn gặp anh ta như thế nào! Tôi quay đầu hung dữ nhìn Hạp Tử một cái, nhất định là nha đầu này làm trò quỷ. Hạp Tử lơ đãng nhìn, vừa nhìn là chột dạ... Thiện tai, đợi đó, mình sẽ xử lý cậu!

Bởi vì giữa chừng xuất hiện Vu Tử Phi, vì vậy khi tôi nhìn thấy Tuyết Hồng ở bàn tiếp theo, tâm trạng rất bình tĩnh.

Tuyết Hồng, trong bốn năm học đại học gần như là dính lấy tôi, tôi móc hết lòng dạ ruột gan ra cho cô ta, sau này vào đêm trước hôn lễ của tôi một ngày, cô ta đã thành công đánh hạ vị hôn phu của tôi, Vu Tử Phi.

Tôi lại trừng mắt nhìn Hạp Tử, Tuyết Hồng tuyệt đối cũng là do cô ấy mời đến.

Hạp Tử quay đầu nhìn tôi, sao nào, chính là mình mời đó, thì sao chứ?

Tôi không nói, bưng cốc rượu lên chạm cốc với Tuyết Hồng, sau đó chuyển cốc rượu cho Hạp Tử bên cạnh, cậu uống đi ỉnh!

Hạp Tử cũng không chịu thua, tuy tửu lượng chẳng ra sao nhưng vẫn có chút gan uống rượu, thời khắc quan trọng cũng có thể giữ thể diện, thế là ngừng cổ uống cạn.

Không thể không nói tâm tư của Giang Ly vẫn thật sắc bén, lúc này anh ta đã nhìn ra sự không bình thường giữa tôi và Tuyết Hồng, đợi sau khi Hạp Tử uống rượu xong, anh ta nâng một cốc rượu, ánh mắt vô tình mà hữu ý lướt qua Vu Tử Phi một cái, lúc này mới mời rượu Tuyết Hồng.

Mặt Tuyết Hồng thoáng đỏ lên... Giang Ly, anh xấu quá rồi!

Tuyết Hồng và Vu Tử Phi ngồi ở hai bàn khác nhau, chứng tỏ bọn họ đã chia tay. Giang Ly nhìn Vu Tử Phi một cái, rõ ràng là đang hướng đến Tuyết Hồng nói: Nhìn thấy rồi chứ, cướp qua cướp lại cuối cùng chẳng ai là của anh, bây giờ anh mất đi tình bạn cũng mất đi cả tình yêu, đáng đời nhỉ?

Tôi buộc phải thừa nhận, tuy hành vi của Giang Ly chẳng quân tử gì cả, nhưng tôi thật sự thấy sáng khoái...

Mời rượu xong bàn của Tuyết Hồng, Giang Ly móc lấy ngón tay của tôi, sán lại gần một chút, nhỏ giọng nói: “Cô hài lòng rồi chứ?”

Tôi trịnh trọng cười cười với anh ta, trả lời: “Cảm ơn anh.”

Giang Ly không để ý đến tình cảm kích của tôi, nói có vẻ chán nản: “Hài lòng rồi thì chuyên tâm một chút cho tôi, trong lễ kết hôn thất thần là một việc rất mất mặt.”

Tôi phối hợp, gật gật đầu. Tuy thái độ của Giang Ly đối với tôi rất bất mãn, nhưng hôm nay anh ta thực sự đã giữ cho tôi đủ thể diện rồi, nếu là một mình tôi đối mặt với Vu Tử Phi, xem ra nói cũng rất dài dòng. May mà hôm nay chúng tôi ở đây trước mặt hai người đó cũng không nói lời độc mồm gì, nhưng khí thế của chúng tôi hoàn toàn chiến thắng bọn họ. Đương nhiên, cái thứ khí thế này, chẳng có nửa hào nào liên quan tới tôi, chính xác đó là khí thế của một mình Giang Ly, trực tiếp bao trùm lên cả hai người bọn họ.

8. Chương 8

Anh em bạn bè của Giang Ly, đa số là những người đàn ông tương đối nam tính, rất ít về nữ tính, điều này khiến tôi nảy sinh sự hoài nghi. Tuy tôi không phải là hủ nữ, nhưng đối với vấn đề công thụ giữa gay tôi cũng hiểu một chút. Trước đây tôi vẫn luôn cho rằng Giang Ly chắc làm một tiểu công, và mỹ nam đệ đệ mà hai tuần trước tôi nhìn thấy kia kết hợp với nhau mới coi là hoàn mỹ. Nhưng nhìn thấy những người đàn ông nam tính hôm nay chạy đến góp vui trong tiệc cưới, tôi lại băn khoăn. Lẽ nào, Giang Ly, anh ta... ỉm?

Tôi quan sát Giang Ly một lượt từ trên xuống dưới, trên người anh ta vẫn khó để tìm được hình ảnh của tiểu thụ.

Có lẽ là giữa những người đàn ông rất khó nảy sinh mỹ cảm nhỉ, tôi vừa nghĩ đến giữa Giang Ly và đại lão gia tình cảm dạt dào, liền... nhận nhạo trong gió.

Cho nên bây giờ tôi đặc biệt rầu rĩ khó chịu, liền lên hỏi Giang Ly: “Hôm nay mỹ nam đệ đệ của anh sao lại không đến?” Vì sao lại là một đám đàn ông cường tráng!

Giang Ly ngừng đầu về ngơ vực nhìn tôi: “Mỹ nam đệ đệ nào?”

“Chính là lần trước khi Hạp Tử say, anh để cậu ta một mình về nhà, lúc đó cậu ta ở phía sau nhìn chúng ta rất lâu, giống như một cô con dâu nhỏ vậy.”

Giang Ly vừa nghe thấy tôi giải thích xong, khinh bỉ nhìn tôi trong chốc lát: “Cô vẫn nhớ cậu ấy cơ à?”

“Khụ khụ, không phải, tôi...” Tôi cũng không biết giải thích thế nào, tóm lại không thể nói thẳng với anh ta tôi cảm thấy anh ta và những người ở đây không phân rõ công thụ, cần một số người đến cân bằng lại lực lượng tiểu thụ chứ? Tôi chỉ đành từ từ nhìn đi chỗ khác, ánh mắt chuyển qua lại giữa Giang Ly và những người bạn của anh ta, như thế này, đủ rõ ràng rồi chứ?

Giang Ly không ngốc, nhanh chóng hiểu ra ý của tôi, thế là mặt anh ta không chút biểu cảm, trả lời: “Bọn họ không hề biết chuyện của tôi.”

Hiểu rõ rồi, vẫn chưa lộ diện. Vậy tiểu mỹ nam kia là người tình bí mật, không thể đến chốn công khai như thế này, sao tôi lại quên sự việc như thế này nhỉ, xem ra hôm nay thật sự mệt mỏi quá rồi.

Cũng khó trách Giang Ly sẽ chọn nhóm người như thế này làm bạn, anh ta để một tiểu mỹ nam duyên dáng ở bên cạnh, nếu như một ngày nào đó không nhìn được, thú tính đại phát, vậy chẳng phải là lộ nguyên hình sao?

Nghĩ đến đây, tôi đã xác định chắc chắn Giang Ly là một tiểu công rồi. Thế là vui vui mừng mừng, tôi liền lùi lại một bên, mặc cho anh ta và bạn bè, anh em của mình có thể thoải mái.

Trong tình huống bình thường, khi tôi bị trêu đùa, Giang Ly luôn luôn chọn một tư thế vô cùng thoải mái khoanh tay bằng quan, trên đầu viết mấy chữ rất rõ ràng: Cười trên sự đau khổ của người khác. Điều này khiến tôi không thoải mái, nhưng cân nhắc đến khuynh hướng giới tính của anh ta, xem ra anh ta nhìn thấy con gái bị ngược đãi thì trong lòng đặc biệt thoải mái. Thế là tôi đành rộng lượng tha thứ cho anh ta, dù gì qua ngày hôm nay, mọi người sẽ ai đi đường nấy, không liên quan gì đến nhau, đến lúc đó ngoại trừ sống cùng dưới một mái nhà ra, những thứ khác xem như không có quan hệ gì.

Cuối cùng, tiệc cưới tan, mọi người tản đi. Tôi gọi Hạp Tử lại, người khác đi được, nhưng cô ấy không thể đi, trong lòng tôi còn đang nén một bụng lửa.

Hạp Tử quả nhiên nhụt chí... nhưng may mà hôm nay cô ấy không uống say, nếu không thì cũng chưa biết được bây giờ ai ngược đãi ai.

Tôi nói: “Hạp Tử, cậu cũng thật tình sâu nghĩa nặng đó, mời đến toàn những người mình không thích gặp nhất trong thiên hạ này!”

Hạp Tử giơ tay lên thề, tố cáo mẹ tôi: “Bố cậu không phải là do mình mời đến, đó là quyết định cuối cùng của dì Tiểu!”

Còn chưa dùng cực hình, cô ấy liền khai ra đồng đảng rồi, tôi vô cùng khinh bỉ tinh thần hợp tác cao độ này của Hạp Tử, tiếp tục truy hỏi: “Vậy Vu Tử Phi và Tuyết Hồng thì sao? Cũng là mẹ mình mời đến à?”

Hạp Tử lập tức cười trừ, nói: “Lúc đó còn thừa hai tờ thiệp mời không biết viết sao, mình cảm thấy rất lãng phí, cho nên liền...”

Đây là cái lý do vớ vẩn gì vậy! Tôi vỗ lên đầu cô ấy, tức giận nói: “Cậu tùy tiện mời hai con lợn đến mà không nói với mình, làm gì buộc phải mời họ đến? Hôm nay cái thân mình suýt chút nữa thì tán tạn!”

Hạp Tử cúi đầu, lẩm bẩm: “Cậu đã có niềm vui mới rồi, vẫn sợ gặp tình cũ sao?”

Tôi nghe thấy câu này, nhất thời không biết phải phản bác cô ấy thế nào. Lúc này, Giang Ly đến hòa giải. Anh ta vỗ vỗ vào vai tôi, dịu dàng cười với Hạp Tử: “Em đừng để ý, hôm nay cô ấy vui quá, không biết phải biểu đạt thế nào.”

Có Giang Ly chống lưng, khí thế của Hạp Tử trong chốc lát tăng thêm ba phần, nói mát mẻ: “Nhưng mà có một số người, luôn coi lòng tốt của người khác là gan phổi con lừa.”

Giang Ly giữ chặt lấy tôi, không để tôi tấn công, anh ta ở bên cạnh tiếp tục nói: “Em cũng hiểu cô ấy, ân oán mấy năm nay rồi, cuối cùng bộc phát, tinh thần cô ấy không bình thường là điều dễ hiểu.”

Nói cái gì chứ, tinh thần của tôi không bình thường là điều dễ hiểu ư?

Hạp Tử nhanh chóng tin lời nói quỷ quái của Giang Ly, làm mặt quỷ với tôi, rồi rời đi. Tôi đá vào cửa trút giận, nhưng lại đau suýt phát khóc.

Giang Ly thản nhiên nói: “Cô quá khích rồi.”

Tôi... tôi... tôi sao mà lại quá khích rồi?

Anh ta dường như cũng không có ý định giải thích, chỉ cười về chằm chọc: “Có niềm vui mới, nhưng không quên được tình cũ sao?”

Tôi phẫn nộ nhìn anh ta: “Ai không quên được anh ta, tôi đã quên anh ta sạch sành sanh rồi!”

“Tùy cô!” Anh ta chán nản xua tay một cái. “Chẳng liên quan gì đến tôi.” Nói rồi, anh ta thay quần áo, chuẩn bị tắm rửa.

Tôi ngồi trên nền nhà, bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề Vu Tử Phi này.

Tôi thực sự kém như vậy sao, đến bây giờ còn nhớ nhưng, không quên được anh ta?

Tôi nghĩ cẩn thận một chút, loại trừ giả thiết đó. Tuy con người tôi thỉnh thoảng cũng có lúc ngốc, nhưng mình rất cuộc thích một người hay không, tôi vẫn có thể phân biệt được. Bây giờ tôi gặp Vu Tử Phi, không phải là cảm giác như lúc đầu, không có hạnh phúc cũng không có kích động, thậm chí không có khát vọng, chỉ là có chút gì đó... mất tự nhiên! Vì sao lại mất tự nhiên chứ, tôi không có lỗi với anh ta, là anh ta phản bội tôi trước mà! Tôi cảm thấy bản thân mình rất kỳ quái. Tôi thừa nhận, khi chuẩn bị cho hôn lễ, trong đầu tôi luôn chấp chờ hình bóng của Vu Tử Phi, đôi khi tôi cũng hoài nghi tôi còn ôm hoang tưởng. Nhưng hôm nay, sau khi nhìn thấy anh ta, tôi phát hiện, tôi không thích anh ta nữa, thật sự không thích nữa. Tuy nhiên hôm nay khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta, cơ não mềm nhũn, căng thẳng vô cùng.

Nhưng mà vì sao tôi lại vừa bất an, căng thẳng, lại vừa không biết làm gì? Tôi chẳng làm chuyện gì xấu hổ, là vì sao, vì sao!!!

Tâm trí hoảng loạn, tôi tiện tay mở ti vi, tiêu khiển một chút.

Trong tiết mục nghệ thuật luôn không thể thiếu trai xinh gái đẹp, là hội viên trụ cột của hiệp hội thích vẻ ngoài, thứ như thế này thật sự rất hợp khẩu vị của tôi. Bị những khuôn mặt đẹp trai trong các tiết mục đặc sắc kia hấp dẫn, tôi nhanh chóng quên đi chuyện Vu Tử Phi.

Xem ti vi một lát, Giang Ly tắm rửa xong đi đến. Tôi vô tình nhìn anh ta một cái, trong thoáng chốc ngẩn ra.

Thiện tai, tên tiểu công này vẫn có một vẻ mê hoặc như thế này sao, thiên lý ở đâu!!!

Giang Ly đã thay quần áo rồi, khắp người toát ra khí chất lười nhác mà thông thả. Tóc anh ta vẫn còn ướt, dính trên trán, ngũ quan vốn dĩ đã hoàn mỹ, lúc này vì vẻ mệt mỏi mà dịu dàng hơn rất nhiều. Quần áo anh ta mặc là loại không có khuy, chỉ có một dải đai thắt ở eo. Chiếc cổ dài của anh ta, xương đòn gợi cảm và vòm ngực săn chắc, cứ như vậy diều võ dương oai trước mặt tôi. Áo ngủ của anh ta rất mỏng, toàn bộ cơ thể thoát ẩn thoát hiện dưới lớp áo ngủ mỏng manh, càng làm nổi rõ chiếc eo nhỏ và cặp chân dài, vô cùng rắn chắc và mạnh mẽ.

Thân hình này, tỷ lệ này, he he, tuyệt đối không phải là hàng thường...

Một câu nói của Giang Ly cắt ngang tinh thần phiêu du của tôi. Anh ta nói: “Muốn xem à?”

Tôi lấy lại tinh thần, phát hiện ra anh ta đang cười híp mắt nhìn mình, hai tay đặt lên chiếc đai chỗ thắt lưng, dường như lập tức muốn cởi ra vậy. Sau đó, anh ta lặp lại một câu: “Muốn xem à?”

Mặt tôi đỏ rực, quay đầu tiếp tục xem ti vi. Thiện tai, biểu hiện của tôi có háo sắc như vậy không? Xem ti vi, xem ti vi, tôi đây tư tưởng rất thuần khiết! Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà... tôi thật sự rất muốn, á! So sánh những minh tinh nam trong ti vi kia với Giang Ly, tôi chỉ thấy quá kém! Hơn nữa, lại không mặc áo ngủ... Tôi không có bản lĩnh nuốt nước bọt, nhìn lên ti vi, tiếp tục để tâm hồn lang thang.

Tôi đang nhìn ti vi không chớp mắt, Giang Ly đột nhiên ngồi xuống sofa, nói: “Muốn xem cũng không cho xem.”

Khốn nạn, ức hiếp người quá đáng!

Tôi nỗ lực thể hiện vẻ khinh thường trên mặt, nhìn anh ta một cái, mờ ám nói: “Anh cho rằng ai muốn xem? Háo sắc gì chứ!”

Giang Ly không vội vàng nói: “Lau sạch nước miếng trên miệng cô đi rồi hãy nói những lời này, hiệu quả sẽ tốt hơn một chút đấy.”

Tôi vội vàng đưa tay lau miệng, làm gì có nước miếng?

Bên cạnh truyền đến tiếng cười nhỏ của Giang Ly, vì đắc ý mà càng thêm khinh bỉ tôi.

Tôi vút điều khiển từ xa lên sofa, tẩy trang, tắm rửa rồi đi ngủ! Tôi chẳng có sức mà nói chuyện cùng đồ cận bã, quan trọng đây không phải là nói chuyện, mà là đang ngược đãi và bị ngược đãi tinh thần!

Tôi và Giang Ly sớm đã quyết định xong việc chia phòng ngủ, vợ chồng từ đêm động phòng hoa chúc đã bắt đầu chia chỗ ở như chúng tôi thật sự là hiếm gặp, quan trọng là chúng tôi rất bình tĩnh, rất vui vẻ chia chỗ ở, thật là điều đáng vui mừng.

Thực ra bản khoản liên quan đến chuyện chia chỗ ở chẳng liên quan gì đến Giang Ly, chủ yếu vấn đề là ở tôi. Ở trên chẳng phải tôi đã nói rồi sao, tôi không dám ngủ một mình, thói quen xấu này bắt đầu từ bốn năm trước, khi tôi không cẩn thận thất tình mà ra. Lúc đó lễ kết hôn bị Vu Tử Phi bỏ bom, kết quả sau này một thời gian rất dài tôi gần như ngày ngày nằm mơ thấy đủ loại ác mộng, đa số là mơ thấy mình ở trên hoang đảo, hoặc là trong chiến loạn, hoặc là trong thiên tai hoạn nạn, khi mọi người chạy loạn thì không cẩn thận bỏ rơi tôi. Dù gì trong mơ, cuối cùng đều là tôi một mình lưu lại trong một chỗ tối đen hoặc là nơi lửa lớn đầy trời, quang cảnh xung quanh hung ác vô cùng, tôi chỉ biết co rúm lại ở đó run rẩy... Sau này, việc tôi nửa đêm tỉnh giấc sau cơn ác mộng đã được nuôi dưỡng thành thói quen. Sau khi tỉnh lại, không thể nào ngủ tiếp được nữa, tôi liền xem phim kinh dị. Con người tôi đặc biệt sợ phim ma, nhưng tôi cũng không biết vì sao, khi đó đầu óc mình bị ngấm thứ gì, đột nhiên thích một mình nửa đêm xem phim ma, có lẽ là cái gì đến cực điểm của nó thì sẽ thay đổi chẳng. Sau khi xem xong phim ma, thường tôi sẽ càng run rẩy dữ dội hơn, trái tim như có thể nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào vậy. Khi đó tôi luôn cảm thấy trong phòng mình có đầy các loại ma quỷ, trong chăn có, gầm giường có, trên gối cũng có... thật kinh dị. Sau này, tôi xem xong phim ma liền bò sang giường của mẹ tôi ngủ, bất ngờ là tôi có thể ngủ rất ngon...

Sau này, mỗi tối tôi đều đến quấy nhiễu mẹ tôi, kết quả giống như kỳ tích, tôi trị khỏi chứng ác mộng và tinh thần sợ ma. Chỉ có điều, sau này chỉ cần tôi ngủ một mình, tất cả cảm giác khủng bố kia sẽ quay lại tìm tôi.

Chính vì vậy, bởi vì thất tình, tôi nuôi dưỡng sở thích xem phim ma và thói quen không dám ngủ một mình. Tôi đã hai mươi bảy tuổi rồi, nói ra thật mất mặt!

Sinh nhật lần thứ hai mươi bảy của tôi sắp đến rồi, tôi có lý tưởng muốn thay đổi thành một Quan Tiểu Yến hoàn toàn mới, được rồi, bắt đầu từ việc ngủ một mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-oi-theo-anh-ve-nha>